Nr. 18

SJORS van de Rebellenclub

2 mei 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

Het sterrenmeisje

Langs de oevers van een breed, diepblauw meer woonden eens twee Indianenstammen, die reeds jaren met elkaar op voet van oorlog stonden. De oudste en verstandigste mannen hadden telkens opnieuw geprobeerd vrede te stichten, maar het was hun niet gelukt.

Maar op een nacht, toen de krijgslieden van de ene stam hun gezichten hadden beschilderd en de drums in eentonig geroffel werden bespeeld, schoot er plots een ster uit de hemel. Het leek of hij recht op hen af zou komen. Maar even plotseling verdween hij ook.

De mannen keken elkaar aan, de vrouwen haastten zich van schrik in hun wigwams.

,,Wat zou dat te betekenen hebben?"

Ook de oudsten van de stam schudden hun hoofd. Nog nooit hadden zij een ster zo dichtbij gezien.

Diezelfde nacht had een van de krijgers een droom. De ster werd een mooi, slank meisje, dat zich lachend naar hem toe boog en hem toesprak.

Vroeg in de morgen riep hij al de mannen van de stam bij elkaar en vertelde wat zij hem had gezegd.

,,Het meisje vertelde me dat ze onze stam had gezien. Ze was van ons gaan houden, omdat onze mannen dapper zijn. Ze wenst bij ons te leven. Als ster was zij te ver weg. Zij kon onze stemmen niet horen. Ze kon ons niet horen zingen en ons gelach niet horen."

,,Wat bedoelde zij daar nu precies mee?" vroegen de mannen.

,,Ik moest jullie vragen wat voor gedaante zij moest aannemen om altijd tussen ons volk te kunnen leven."

Opgewonden begonnen de mannen tegen elkaar te praten en te overleggen wat zij moesten wensen. Tenslotte zei een oude man: ,,Zeg tegen de ster dat zij in de groene top van een spar mag wonen en bij ons blijven. Wij zullen haar met vreugde begroeten."

De volgende nacht verscheen de ster weer aan de jonge krijgsman en hij vertelde haar wat de mannen hadden besloten. En enkele uren later zagen ze op de punt van de spar iets wits en lichtends verschijnen. Iedereen verheugde zich erover dat er nu een ster dicht bij hen woonde.

Maar er waren belangrijker dingen te doen dan maar naar die sparretop te kijken. De stam had besloten om de Indianen aan de overzijde van het meer aan te vallen en daarom werden de wapens nagekeken, de trommels geroffeld en de dansen uitgevoerd die bij het begin van een gevecht hoorden om de geesten gunstig te stemmen en de overwinning af te smeken.

Terwijl het rumoer en gehuil steeds sterker werden, stond de spar te trillen en te schudden. Maar niemand lette erop. Opgezweept door het dansen en krijsen van de oorlogskreten trokken de mannen ten strijde en halverwege het meer troffen de vijanden elkaar en in een wild gevecht probeerden zij elkander te overtreffen. Aan beide kanten werden enkele dappere mannen gedood en toen de nacht viel, slopen zij terug naar hun kampvuren en verzorgden er hun wonden. En terwijl zij zwijgend rondom het vuur zaten, keek de jonge krijgsman die de droom had verteld, naar de spar en riep opgewonden:

,,Kijk nu eens, de ster is weg, het sterrenmeisje heeft ons verlaten."

Het was waar.

De witte ster was verdwenen uit de top.

Diezelfde nacht verscheen de ster weer in een droom aan de jongeman.

,,Jullie oorlogstrommen waren verschrikkelijk om aan te

horen," zei de ster. ,,Jullie gehuil was ontzettend, nooit heb ik geweten dat er zo iets op aarde bestond. Ik kon niet langer bij jullie blijven."

De jongeman werd wakker en wekte haastig de oudsten van de stam.

,,Wat moeten we doen? Wat moet ik haar vertellen?"

De oudste nam het woord en zei:

,,Vraag aan het sterrenmeisje of zij wil wonen in het hart van een prairieroos ginds op de wijde vlakten achter het bos. Daar is het rustig en kan zij ons gekrijs niet horen. En zeg haar dat wij morgen vergadering zullen houden om te proberen vrede te stichten tussen ons en onze vijanden van de overkant."

De jongeman bracht de boodschap over aan het sterrenmeisje en zij antwoordde:

,,Ik zal het nog éénmaal proberen. Ik houd van mijn broeders en zusters op aarde en ik wil zo graag dicht bij hen wonen."

De volgende dag ontdekten de mannen een groot gouden hart in een van de bloemen die op de wijde prairievlakte groeiden. En zij keerden verheugd naar huis terug.

Daar belegden zij een vergadering van alle mannen.

En de verstandigen onder hen zeiden:

,,Er moet vrede blijven tussen ons en de andere stammen. Het sterrenmeisje zal anders niet blijven waar ze is. En je zult zien, dat zij ons geluk zal brengen. Maar oorlog en vechten jagen haar angst aan."

Een groot deel van de krijgers was het daarmee eens. Maar anderen verzetten zich hevig ertegen.

,,Al onze vaders en voorvaderen hebben gevochten. Oorlog brengt roem. Ook het sterrenmeisje zal delen in de vreugde als wij een grote overwinning behalen," riepen zij.

De ouden schudden hun hoofd opnieuw, maar de jongeren riepen: ,,Zij moet ook de harde kant van het leven op aarde leren kennen."

De jongeman die de droom had gehad, zei:

,,Het zal ons toch niet baten als wijzelf niet willen vechten. De vijanden zullen van alle kanten komen om ons te vernietigen en we zullen wel gedwongen worden ons te verdedigen."

Toen de wonden van de krijgslieden weer waren geheeld, begonnen zij zich opnieuw klaar te maken voor een nieuwe veldtocht. Weer roffelden de drums. Weer werden de gezichten beschilderd en de veren in de haren gestoken. Verse pijlen werden gesneden en beproefd. En de pony's werden verzorgd en nagekeken als nimmer tevoren.

En op een dag reden zij uit, dwars over de prairie en passeerden de bloem waarin het sterrenmeisje verborgen was.

En die nacht kreeg de jonge krijgsman weer een droom. Het sterrenmeisje kwam schreiend naar hem toe en zei:

,,O, mijn broeder, er is weer iets verschrikkelijks gebeurd vandaag. Jullie zijn op pony's over de vlakte gereden en hebben het gras en de bloemen vertrapt. Al de bloemen waarmee ik bevriend was geraakt, zijn omgekomen. Zo iets zou tussen de sterren nooit zijn gebeurd. Ik kan nu echt niet meer blijven."

,,Blijf toch, ga niet weg," riep de jonge krijger, ,,ik zal aan de oudsten gaan vragen, wat er gedaan kan worden om jou hier in vrede te laten leven."

,,Ik zal het nog één keer proberen," antwoordde het sterrenmeisje.

Maar toen de jongeman bij de oudste en wijste man van de stam kwam en hem de droom vertelde, schudde deze zijn hoofd en zei:

,,Het heeft geen zin om te proberen haar hier te houden. Wij zullen altijd wel iets verkeerds doen, dat haar aan het schrikken maakt."

,,We moeten het toch doen," riep de jongeman, ,,zij is zo mooi en helder. Het is toch een grote eer voor ons een ster in ons midden te hebben."

En hij fluisterde de oude man wat in het oor.

Diezelfde dag kwamen de oudsten van de vijandelijke stammen en enkele van de dapperste strijders bij elkaar om te proberen vrede met elkaar te sluiten.

En de jongeman die de droom had gehad, zei:

,,Er leeft in onze stam een sterrenmeisje, vermomd als een gewone ster en zij heeft mij gevraagd om vredig met elkaar te leven en geen oorlog meer te voeren, anders moet zij verdwijnen. Zij zal blijven wonen zolang wij geen pijlen meer naar elkaar schieten, zolang onze oorlogstrommen zwijgen en zolang onze tomahawks in de wigwam blijven hangen. Kijk naar het meer, daar kun je haar zien."

Over het blauwe meer danste het witte licht met de golven mee.

De mannen van de vijandige stam keken eerst verbaasd, maar toen begonnen de jongsten onder hen te roepen:

,,Hoe kunnen wij roem behalen als wij niet meer vechten?"

Maar telkens als de gemoederen verhit werden en zij zonder succes uit elkaar dreigden te gaan, riep de jongeman die de droom had gehad: ,,Kijk, kijk naar de ster."

En als zij dan naar het licht keken boven het blauwe water, begonnen ze te twijfelen en zwegen ze.

Tenslotte gaven ze toe. Een pijp werd gevuld en aangestoken en ieder deed een trek. Zij besloten voor eeuwig geen oorlog meer met elkaar te voeren, wat er ook zou gebeuren. Iedereen was blij en de oude, gerimpelde gezichten lachten en de jongemannen rukten hun oorlogsveren uit hun lange zwarte hoofdhaar. Daarna trokken zij naar hun eigen kamp terug, maar nog lang zaten ze aan beide oevers van het meer te kijken naar het witte licht dat midden in het meer op de golven danste.

De volgende avond kwamen zij terug.

De hele oppervlakte van het meer was bedekt met sterren. Grote witte sterren, die blonken in het maanlicht. Het waren waterlelies met hun grote gouden harten.

De oudste van de stam nam het woord en zei:

,,Nu weten wij dat het sterrenmeisje tevreden is. Zij heeft haar zusters gevraagd om ook bij ons te komen wonen. En ik weet dat zij ons geluk zal brengen zolang wij ons woord houden en geen oorlog meer voeren."

En zo was het ook.

Op het water dansten de lelies en luisterden gelukkig naar het lachen en praten en zingen van de Indianen die aan de oevers van het meer woonden. *P. van Zevenbergen*

,,O, mijn broeder, er is weer iets verschrikkelijks gebeurd vandaag."

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

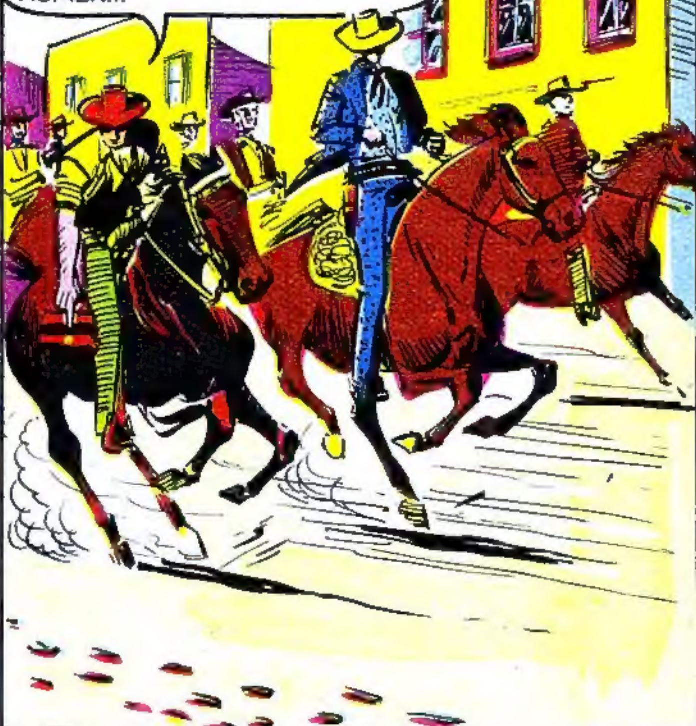
NATUURLIJK, WE ZULLEN ONS FEEST NIET IN DE WAR LATEN STUREN. ALS WE ALLEMAAL DE ROVERS ACHTERNA GAAN, LOPEN WE ELKAAR MAAR IN DE WEG. DERTIG VRIJWILLIGERS KAN IK GEBRUIKEN, DE ANDEREN KUNNEN HIER BLIJVEN. DE RODEO VAN SUNVILLE GAAT GEWOON DOOR!

KANSAS KID ZIT AL TE PAARD, HIJ WACHT DE WOORDEN VAN DE SHERIFF NAUWELIJKS AF. HIJ GAAT IN ELK GEVAL MEE...

CURLY, IK GA MET DE SHERIFF MEE, WIN JIJ INTUSSEN EVENTJES DIE VOS! ROVERS OF GEEN ROVERS, WE LATEN DE KANS OP DE EERSTE PRIJS NIET SCHIETEN! DOE JE BEST, KEREL!...

BEST. JAMMER DAT IK DE ACHTERVOLGING NIET KAN MEEMAKEN. IK WAS GRAAG MEEGEGAAN OM DIE KERELS IN TE REKENEN. VEEL SUCCES...

WELDRA ZIJN DE RUITERS BUITEN DE STAD EN VOLGEN DE SPOREN VAN PIP. DE VLUCHTELING SCHIJNT INDERDAAD VOLGENS HET SPOOR NAAR DE BIZONKREEK TE ZIJN GEGAAN.

EEN STOUT STUKJE OM IN JE EENTJE EEN BANK LEEG TE PLUNDEREN, KANSAS! WANT HIJ IS ALLEEN GEWEEST, DAT KUNNEN WIJ AAN DE SPOREN ZIEN.

WE HEBBEN NOG KANS OM HEM IN TE HALEN, WANT HIJ IS HIER PAS VOORBIJGEKOMEN. HET SPOOR IS NOG VERS, WE KRIJGEN HEM WEL.

MAAR MET DAT AL RIJDEN ZIJ EN RIJDEN ZIJ ZONDER DE VLUCHTELING TE ONTDEKKEN. AF EN TOE HOUDEN ZIJ HALT EN TUREN DE WIJDE OMTREK AF, MAAR ER IS IN HET WOESTE LANDSCHAP GEEN MENS TE ZIEN.

HIJ IS ONS VER VOORUIT, VERDER DAN IK DACHT EN OP EEN GOED PAARD OOK! IK BEGIN BANG TE WORDEN DAT DE KEREL EEN VEEL TE GROTE VOORSPRONG HEEFT.

EEN GOED PAARD? MAAR TOCH NIET BETER DAN MIJN LUCKY! IK GEEF HET NIET OP.

KANSAS KID FLUISTERT ZIJN PAARD IETS IN EN GAAT ER DAN IN GALOP VANDOOR. HIJ HEEFT EEN NIEUW PLAN

HET SPOOR LOOPT RONDOM DE VOET VAN DE HEUVELS, MAAR IK GA DWARS OVER DE HEUVELRUG HEEN. HET IS DE MOEITE WAARD OM HET TE PROBEREN, IK KAN OP DIE MANIER EEN GROOT STUK AFSNIJDEN.

WOU JE DIE STEILE HELLING OP? ONMOGELIJK! DAT KRIJG JE NIET GEDAAN...

MAAR KID WEET WAARTOE LUCKY IN STAAT IS. HIJ BEKIJKT DE HELLING NAUWKEURIG EN KIEST EEN PLEKJE, WAAR ZIJN PAARD HET STOUTE STUKJE WEL KAN UITHALEN.

KEURIG GEDAAN, BRAVE LUCKY! IK WIST HET WEL, JE LAAT ME NIET IN DE STEEK. NU HALEN WE DE KEREL VAST EN ZEKER IN.

OP DE HEUVELTOP GEKOMEN SPEURT KID IN HET ROND. IN HET DAL WORDT ZIJN AANDACHT GETROKKEN DOOR EEN STOFWOLK. EVEN LATER KAN HIJ EEN RUITER ONDERSCHEIDEN, DIE VEEL HAAST SCHIJNT TE HEBBEN... DAT MOET DE VLUCHTELING ZIJN!

WE HOEVEN NIET VERDER TE ZOEKEN, LUCKY. DAAR GAAT HIJ...

Vechten alleen is niet genoeg...

In vliegende vaart reden de beide ruiters door het dal van de Rhône. Hun mantels en pluimen wapperden in de wind en de paarden sloegen met hun hoeven okerkleurige stofwolken uit de grond. Het was een gloeiende oktoberdag en in het felle licht van de middagzon leek heel de vallei te branden. De gewassen op de akkers waren gloeiend-geel verdroogd en de wijngaarden vuurrood van het najaar.

Op een licht begroeide heuvel hielden de ruiters een ogenblik halt om de omtrek en de weg te verkennen. De oudste van de twee, de graaf de Cavaillon, keek met saamgenepen ogen in de richting van de Mont Ventoux — de berg waar het altijd waait — die met zijn reusachtige kegel van tweeduizend meter hoogte heel het landschap van de Provence in Zuid-Frankrijk beheerst. Daar, heel in de verte, aan de voet van de berg, kon hij reeds de omtrekken van zijn kasteelon derscheiden, want dit lag hoog boven Vaison, het stadje, dat als een arendsnest op de steile rotsen langs de rivier de Ouvèze hangt.

„Nog twintig mijl," bromde hij, „nog twintig mijl. . ."

Hij wendde het paard en staarde nu in de richting van Orange. Boerderijen stonden daar in lichterlaaie. Tot daar was de vijand reeds gevorderd: de aartsvijand, de heer van Roquemaure, die de ondergang van de Cavaillons had gezworen. . .

Laat in de middag bereikten de beide ruiters Vaison. Er was slechts één toegang: de oude brug, die de Romeinen daar eeuwen geleden hadden gebouwd. Bruisend en schuimend stroomde het water van de Ouvèze onder de machtige brug door en bovenop heerste een grote bedrijvigheid van lansknechten, gewapende ambachtslui en boeren.

Schildwachten traden hun in de weg, maar toen zij hun heer, de graaf de Cavaillon, en diens bondgenoot, de heer van Courthezon, herkenden, sprongen ze eerbiedig terzijde. Krijgslieden hieven een luid gejuich aan. De trompetten werden gestoken. Tegelijkertijd ging boven de stad op het kasteel de standaard van de Cavaillons in top: goudgeel dundoek met een zwarte lelie in het hartschild.

Spoorslags reden de ruiters door de drukke, nauwe straatjes de heuvel op. Hier en daar werden ze toegejuicht door groepjes mannen. Elders klonk de jammerklacht van een schreiende oude vrouw, die al meer oorlogen had meegemaakt en de gevolgen ervan kende. „Oorlog brengt ons roem," zeiden de mannen. Maar de vrouwen wisten, dat oorlog dood en verderf brengt, voor de overwonnene rampspoed en voor de overwinnaar ellende.

Plotseling, vlak bij de kasteelpoort, rukte de graaf aan de teugel. Hij wierp zijn zwarte mantel over de schouder op de rug, zodat de parelgrijze zijde van de voering zichtbaar werd en de zwarte lelie op zijn gele wambuis. Er flitste woede in zijn blik en hij gaf een nijdige ruk aan zijn woeste zwarte knevel.

„Hee daar. . . wat moet dat?"

Tussen de struiken zat zijn neef, een jongen van een jaar of veertien. In gebukte houding keek deze vol belangstelling naar de grote mieren, die met hun larven sjouwden.

De graaf de Cavaillon sprong van zijn paard en ging naar de jongen toe. Marcel de Cavaillon had nog niet opgemerkt in welke stemming zijn oom verkeerde. Hij keek op, glimlachte en op de mieren wijzend zei hij: „Kijk eens, oom, net mensen die op de vlucht zijn!"

Voordat hij wist wat er met hem gebeurde, had hij al een draai om zijn oren te pakken. Hij tuimelde ondersteboven. Het was een harde klap, want de graaf de Cavaillon was een grote, sterke kerel met geweldige knuisten en hij was lang niet zachtzinnig van aard. Hij was krijgsman in hart en ziel. Hij kon het niet uitstaan dat Marcel de Cavaillon net als zijn vader „geleerde" wilde worden. De jongen wilde naar Lyon. Op de universiteit studeren. Jawel. . . Onzin. . . zo vond hij!

Marcel krabbelde overeind. Hij kon wel huilen, maar hij beheerste zich, schaamde zich voor de heer Jehan de Courthezon. Deze immers, nog in het zadel gezeten,

schaterde het uit en sloeg zich van de pret op de knieën.

„Je moest je schamen!" donderde de graaf. „Heel de stad in rep en roer, de vijand voor de poorten, en mijn neefje weet niet beter te doen dan op de grond naar kevertjes en salamanders te kijken!"

„Het zijn mieren, oom," waagde Marcel op te merken.

„Mieren, voor mijn part. . . Stumper! Heb ik je daarvoor na de dood van je ouders bij mij genomen om een ridder van je te maken? Wat heb ik aan een boekenwurm?. . . Een knul die op de grond ligt te kruipen bij de mieren! Knuisten moeten we hebben, die het zwaard kunnen zwaaien."

De graaf keerde zich mokkend van Marcel af, gaf zijn paard over aan een bediende en ging te voet de poort binnen, de binnenplaats over. Daar wachtte gravin Alalete hem al op en terwijl hij haar omhelsde, stormden zijn beide dochtertjes, Cecile en Mabile, naar buiten. Zij schreiden alle drie en hij sloot ze alle drie tegelijk in de armen.

„Wees niet ongerust," mompelde hij. „Houd moed. Wij zijn sterk. Wij zullen overwinnen." Nog nooit had hij het zo betreurd dat hij geen zoon had. Hij had gehoopt in Marcel een zoon te vinden. Maar wat had hij gevonden? Een boekenwurm. Bah!. . .

Met tranen in de ogen staarde Alalete haar man aan.

„Ik ben zo bang. . ." stamelde zij. „Ik ben zo bang."

„Onze mannen zijn ons trouw," bemoedigde de graaf haar. „Wij zijn wel in de minderheid, maar we zullen vechten als leeuwen. We weten wat er op het spel staat."

De gravin schudde het hoofd. „Tweehonderd man," fluisterde zij. „Tweehonderd tegen duizend. . ."

Ook Marcel stond nu op de binnenplaats. Hij had rode ogen.

„Waarom heb je gehuild?" vroeg Mabile. Ze mocht Marcel graag. Ze waren goede kameraden. De graaf keek de jongen woest aan.

„De edele jonker lag bij de muur de mieren te bestuderen! Nu vraag ik je! Terwijl heel het land in brand staat. . ."

Dit was niet alleen figuurlijk bedoeld, want door de open poort kon men in de verte in de vallei de hoeven zien branden. Langs de horizon trok een streep zwarte rook, die de zon verduisterde: de zon, die bloedrood onderging achter de zwarte kam van de Cevennes.

„Jij," bulderde de graaf tot Marcel, „ga onmiddellijk naar de smid en zeg hem, dat hij het borststuk van mijn harnas moet brengen. En als hij het niet klaar heeft, moet hij er terstond aan beginnen. Binnen het uur moet ik het hebben!"

Die oktobernacht van het jaar 1140 deed te Vaison niemand een oog dicht. Het grootste gedeelte van het manvolk had zich verzameld beneden bij de brug om de vijand de toegang tot de stad te betwisten. De rest van het volk verdrong zich rond de campanile, de klokkentoren, die, als de vijand aanviel, alarm zou luiden. Men telde, over de vallei verspreid, niet minder dan tweeëntwintig branden. De smid kwam handen te kort. Marcel had de boodschap van zijn oom overgebracht en wachtte nu voor de brede, open deur van de smidse. Hij tuurde naar de vleermuizen, die rondfladderden in de rooddoorgloeide nacht, en naar de nachtvlinders rondom het laaiende vuur, waarin het ijzer lag te gloeien.

De oude mandenmaker en de bakker hielden de smid gezelschap en zaten op kisten aan de kant. De mandenmaker was pessimistisch en beweerde, dat het mis zou lopen.

„Tweehonderd tegen duizend man! Dat kán niet!"

„De stad ligt hoog en gunstig," vond de bakker.

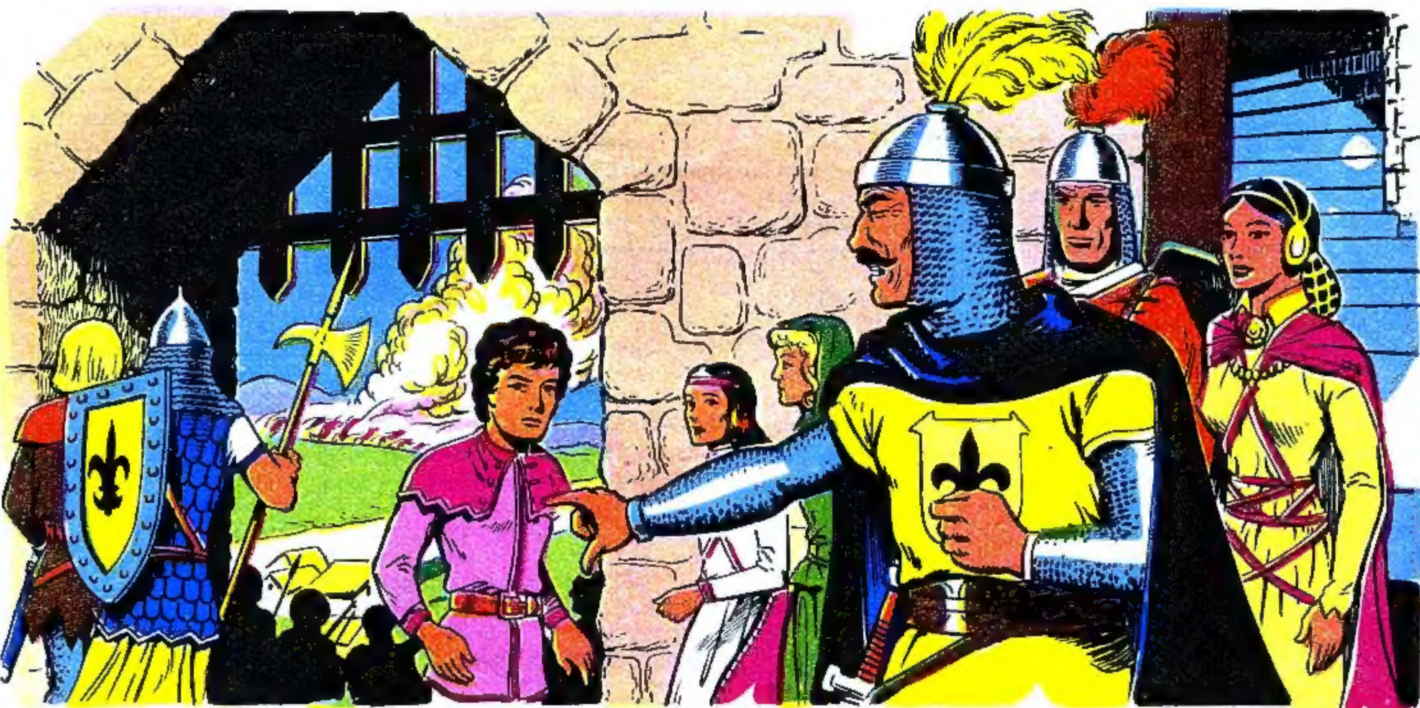
„Maar met Roquemaure vechten Moren mee."

Iedereen wist wel, dat de Moren noch vrees noch genade kenden.

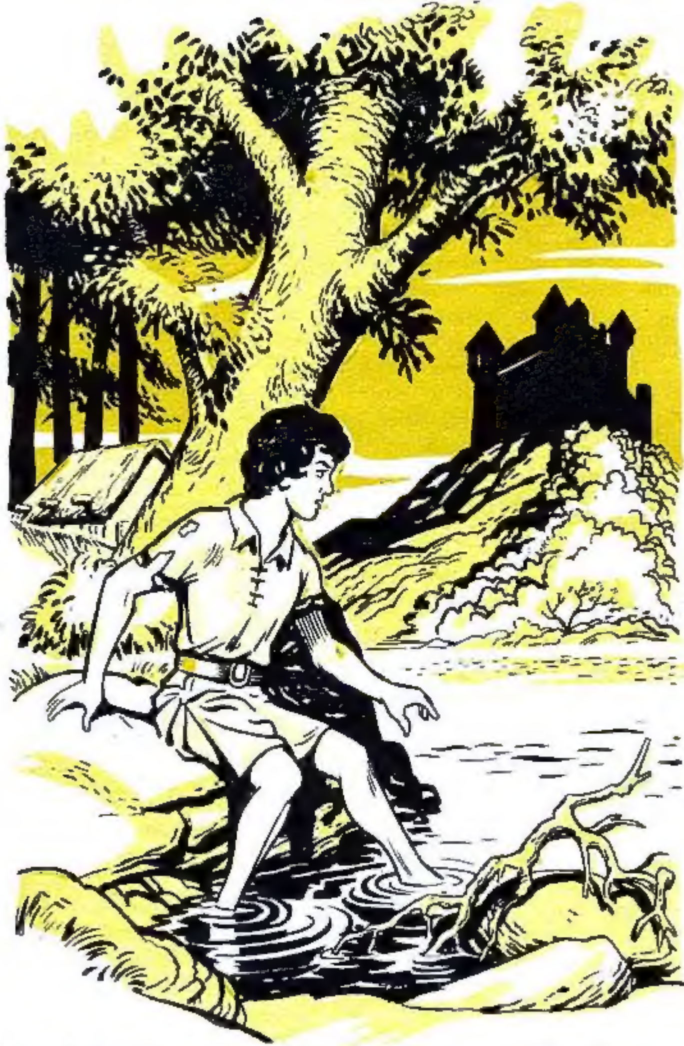
Maar de smid zwaaide de hamer boven het hoofd. „Ik ben niet bang," bulderde hij, „laat de Moren maar komen!" En rinkelend denderde de hamer op het aanbeeld neer. Zijn blik viel op Marcel, die op enige afstand buiten wachtte. Hij knipoogde naar de andere mannen. „De jonker staat weer te dromen. Ha! Die wil geleerde worden! Als ik het voor het zeggen had. . . ik ranselde ze er wel uit, de malle kunsten!"

De drie mannen schaterlachten en hun lach daverde tegen de wanden van de smidse.

Twee dagen later lachten ze niet meer. Een groot deel van de stad was nog slechts een rokende puinhoop. De straatjes lagen leeg en verlaten. Muizen en ratten vierden feest. Mensen? Niemand in de omtrek wist, waar de mensen waren gebleven. Sommigen zeiden: gevlucht. Anderen zeiden: dood. En nie-

„Jij," bulderde de graaf tot Marcel, „ga onmiddellijk naar de smid en zeg hem, dat hij het borststuk van mijn harnas moet brengen."

Een eind verderop, aan de overkant, verrees de burcht van Roquemaure: een zwarte dreiging in het schemerdonkere landschap.

mand durfde in de verlaten dodenstad gaan kijken. Het enige dat men in de omliggende dorpen zeker wist was dit: de heer van Roquemaure had de bewoners van het kasteel als gevangenen weggevoerd om ze in zijn burcht in de kerker te sluiten. Marcel vernam het van een boer in de bergen. Marcel alleen was gespaard gebleven. Zoals het zijn plicht was, had hij voor de deur van de vrouwenvertrekken de wacht betrokken op het ogenblik, dat de heer van Roquemaure met zijn bende het kasteel was binnengedrongen. En Marcel had gedacht dat zijn laatste uur had geslagen. Daar zag het ook wel naar uit. Overweldigd door twee krijgslieden van Roquemaure had hij zich moeten overgeven. Een der mannen, een reus, had hem van de stenen trap af naar beneden geslingerd en daar was hij blijven liggen. Bewusteloos. En later was hij bij kennis gekomen. Toen het kasteel al in brand stond. . .

Marcel lag in de hooiberg van de boerderij naar de sterren te staren. Hij dacht aan gravin Alalete, aan Cecile. En aan Mabile vooral. Hij wist, dat een ellendig lot hun was beschoren. Roquemaure spaarde zijn gevangenen niet. Hij was gewend ze aan de Moren als slaven te verkopen. Marcel zag van de plaats waar hij lag de top van de Mont Ventoux. De berg zag er in het maanlicht uit als was hij helemaal van zilver.

Waarom is er niet altijd vrede, dacht Marcel en de tranen schoten hem in de ogen. Snel wiste hij ze weg. Het was nu geen tijd voor kinderachtige tranen. Hij moest dénken.

„Ik ben de enige," fluisterde hij, „de enige, die hen nog kan redden."

Kevers en torren snorden door de nacht en vervulden de stilte met een geheimzinnig leven. Marcel luisterde naar hun gebrom en gegons.

En zij brachten hem op een idee!. . .

De volgende morgen voor zonsopgang begaf Marcel zich op weg. Hij vermeed de oude baan naar Avignon en volgde de kronkelige muilezelpaden. Tegen de avond bereikte hij de oever van de Rhône. Daar baadde hij zijn gloeiende voeten in het stromende water, dat nog de koelte van de Alpen met zich voerde. Een eind verderop, aan de overkant, verrees de burcht van Roquemaure: een zwarte dreiging in het schemerdonkere landschap. Alles was er duister en stil. Het water van de rivier stond hoog. Aan de kant, waar Marcel zich bevond, stond tussen het geboomte een hutje van met leem bepleisterd riet, van het soort, dat kolenbranders bouwden. Voor de ingang van de hut hing een kralengordijn. Marcel ging erheen en keek naar binnen. Daar zat een man, die hem wenkte binnen te komen. Het was bijna donker in de hut en de man zag er uit om bang van te worden. Zijn hoofdhaar en baard bedekten bijna zijn hele gezicht.

„Bent u de veerman?" vroeg Marcel, het kralengordijn opzij schuivend.

De man gaf geen antwoord, maar vroeg: „Wie ben jij? Waar kom je vandaan? Waar ga je heen?" Zijn stem klonk schor. Daar Marcel geen antwoord gaf, hernam de man: „Je moet naar de overkant? Dat kan niet. Nú niet. En morgen zul je zelf moeten roeien." De man stond op en nu zag Marcel pas, dat de veerman slechts één arm had. „Je ziet het," zei de man met een grijns. „Ik kan je niet helpen. Tot voor kort was mijn broer hier veerman. Hij daar. . ." en hier wees de veerman in de richting van Roquemaure, „hij heeft hem meegenomen. En hij is nooit meer teruggekomen. Roquemaure heeft hem verkocht aan de Moren."

Er voer een schok door Marcel heen. De man zou hem wel willen helpen. . . Nu durfde hij ronduit te vertellen, waarvoor hij hier naar toe gekomen was. Dat hij de Cavaillons wilde bevrijden.

De man schaterde het echter uit. „Verbeeld je maar niets," zei hij. „Het is onmogelijk, zo waar ik Pierre Barbu heet. Roquemaure sluit zijn gevangenen boven in de toren op. Hij bewaart hen daar, tot de Moren komen met hun schepen. Honderden zijn er zo al weggevoerd. Ik zit hier alleen nog dank zij mijn gebrek. De Moren wilden mij niet. Ik heb als slaaf geen waarde. Begrijp je?"

Marcel begreep het. „En toch wil ik het proberen," zei hij. „Ik weet een manier, waar niemand aan denkt. Mag ik drie dagen bij u blijven?"

„Voor mijn part blijf je hier altijd," zei Pierre Barbu. „Ik kan best een beetje gezelschap gebruiken."

Marcel overnachtte in de hut van de veerman. Hij sliep er op de grond. En de volgende morgen voor dag en dauw roeide hij alleen naar de overkant. Er stond een flinke stroming en Marcel had al zijn krachten nodig om niet af te drijven. De ochtendnevel, die als een reusachtige sluier over het water hing, maakte dat niemand hem kon zien. Hij legde de boot vast tussen de struiken en sloop tussen de wilde acacia's door naar het kasteel. Zo slaagde hij erin ongezien de muur van de toren te bereiken. In een rotsspleet verscholen nam hij rustig de situatie op. De toren was geweldig hoog, zwaar en log. Alleen heel bovenaan bevonden zich enkele smalle vensters. Het waren eigenlijk slechts gaten: de wind speelde er vrij doorheen. Daar was het vertrek waar de gevangenen zich bevonden. Hij zag echter niemand.

Marcel was over de uitkomst van zijn onderzoek voldaan Hij keerde terug voordat de nevel was opgetrokken. Die dag had hij nog veel te doen. Te voet ging hij naar Avignon om bij een spinster een zijden draad te halen. Er werden in die streek veel zijdewormen gekweekt en het kostte hem dus niet veel moeite een spinster te vinden. Hij had geen geld, maar de spinster die hij trof, was een goedig vrouwtje, dat zich door het smeken van Marcel gemakkelijk liet vermurwen, al begreep ze niet waarom die jongen een zijden draad van vijftig el lengte nodig had! Daarna slaagde Marcel erin bij een visser een kluwen dun visgaren te bemachtigen. De man had medelijden met de jongen, die met bloedende voeten voor hem stond en plechtig beloofde later de draad te zullen betalen. Laat in de avond keerde Marcel bij de veerman terug en liet hem de verworven schatten zien

De veerman haalde de schouders op. Verbazing stond in zijn ogen te lezen.

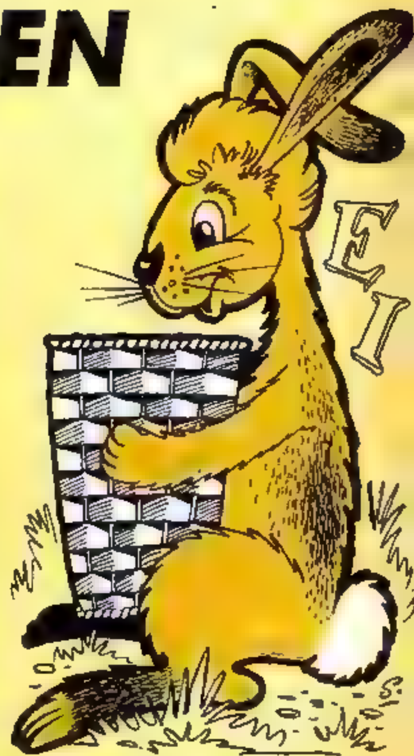
„Wat wil je met die dunne draadjes beginnen?" vroeg hij De jongen is krankzinnig van verdriet, dacht hij

De graaf de Cavaillon had die nacht niet geslapen. Het was de derde nacht van zijn gevangenschap. Hij, de gravin en de beide meisjes waren boven in de toren opgesloten in een ruimte nauwelijks zo hoog, dat ze erin konden staan. De wind waaide naar binnen door de open gaten De gravin, die zich met Mabile en Cecile op de grond had gevlijd, lag 's nachts te rillen van de kou. Toch sliepen ze, uitgeput door vermoeienis en waken. Er was zo iets als een doffe berusting over hen gekomen. Zodra een rode lichtstreep boven de bergen in de verte de nadering van de ochtend aankondigde, kroop de graaf voor de honderdste maal in een der vensternissen Ontvluchten? Dag en nacht hield deze gedachte hem bezig Ontvluchten? Maar hoe? De toren was hoog en steil. Beneden grijnsden de gespleten rotsen hem tegen. En de rivier? Hij staarde over de rivier. Over het water hing een dichte sluier. De wereld lag er roerloos en scheen geheel verlaten. Het leek wel of het land ontvolkt was

Wordt vervolgd

ONZE PRIJSVRAAG

ER ZIJN NOG MEER EIEREN

VERVOLG VAN DE PRIJSVRAAG IN NUMMER 17

Toen ze in de kamer waren gekomen, zei oma geheimzinnig: „Luisteren jullie eens, kinderen. Vanmorgen zag ik 'n haasje in de tuin rondhuppelen en even later ontdekte ik, dat ie een mandje in beide voorpoten droeg. De kleine indringer was een poosje ijverig bezig en daarna verdween ie ineens. Begrijpen jullie iets van dat vreemde gedoe? Ik niet!"

Aan de vrolijkheid die in oma's ogen twinkelde, had de slimme Ineke intussen gemerkt, dat grootmoeder hen een beetje in de maling nam.

„Dat was de paashaas natuurlijk!" riep ze impulsief.

„Die is gekomen om eieren te verstoppen," vulde Heintje snel aan.

„Hè, ik zit al te popelen, oma," vleide Ineke.

„Ja, mogen we zoeken!!" riepen ze in koor.

Nu kon oma niet langer weigeren. „Jullie proberen mij te verleiden en te beïnvloeden," lachte ze. „Ik wilde eigenlijk eerst nog iets over die paashaas vertellen, maar als jullie in het eieren zoeken méér geïnteresseerd zijn . . ."

„'t Kan allebei, oma," zei Riet.

Met algemene instemming en opwektheid gingen oma en haar kleinkinderen naar de ingang van de tuin.

VOLGENDE WEEK HET SLOT

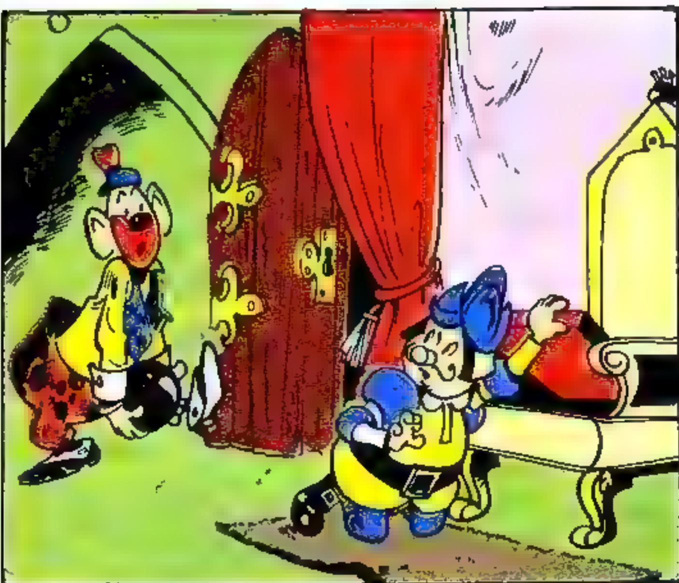
Het eerste deel van het prijsvraagverhaal is verschenen in nummer 17. Daar is ook alles vermeld over de prijzen en de wijze waarop de oplossing moet worden ingezonden aan:

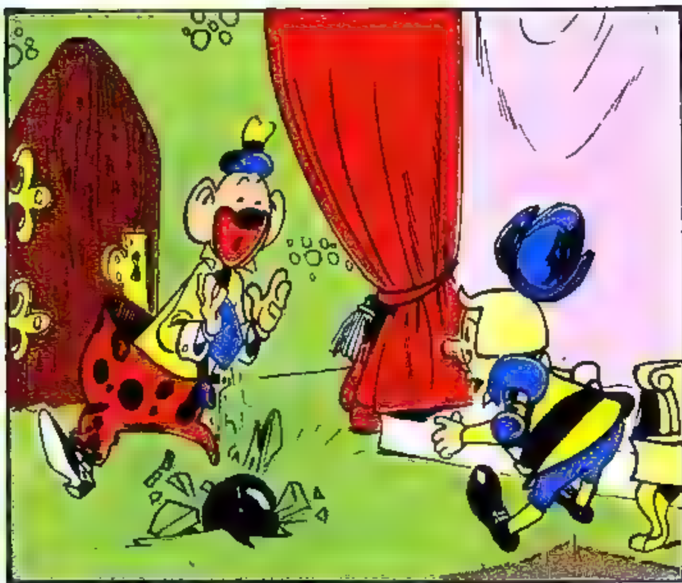
Redactie: Sjors van de Rebellenclub, Nassaulaan 51, Haarlem.

Voor onze lezers in België is voor deze prijsvraag een afzonderlijke regeling getroffen, zoals wij op een losse bijlage in ons vorige nummer reeds hebben meegedeeld.

SPELEND

Het leukste spelletje vindt de koning van Speelgoedland kegelen. Op een ochtend, toen hij veel zin in kegelen hàd, kon hij de bal niet vinden. Hij liet Pogo, de lakei, komen. „Ik ben de bal kwijt," zei de koning, „weet jij misschien waar die is?"

„Ik zal weleens zoeken, majesteit," zei Pogo. En de lakei zocht en zocht, maar vond niets. Toen kwam Kwink de clown. „Heb jij de kegelbal ook gezien?" vroeg Pogo. „Nee," zei Kwink. „Maar ik zal weleens zoeken, ik kijk nooit met mijn neus."

Als ik de bal niet kan vinden, kan hij hem ook niet vinden, dacht Pogo, al zoekende. Hij keek stomverbaasd, toen Kwink even later hijgend terugkwam. „Hier is ie," zei Kwink, „ik heb hem gevonden, maar hij is wel verschrikkelijk zwaar."

„Maar dat is geen kegelbal, domkop," zei Pogo. „Breng hem maar gauw terug." Maar Kwink kon hem niet terugbrengen. Want hij liet het zware ding uit zijn handen glijden en het viel op de vloer; het ging zelfs dwars dóór de vloer! BOEM!

SPEELGOED

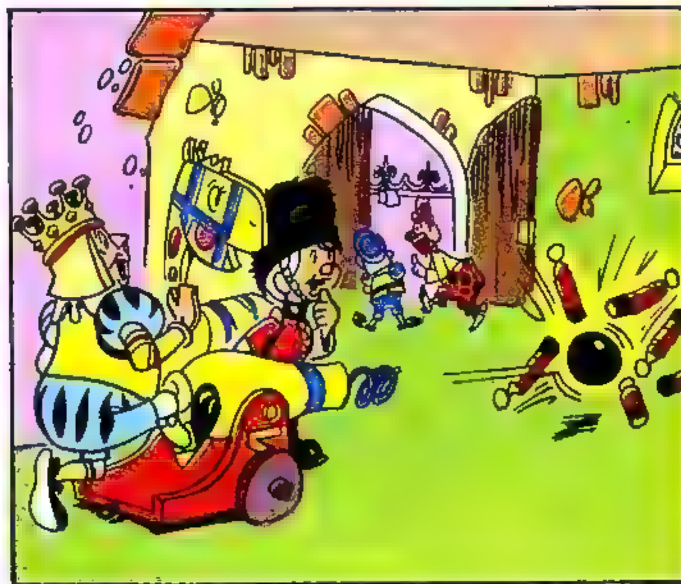
Intussen stond de koning met Tommie, de soldaat, buiten in de tuin te wachten. „Moet ik nog langer op Pogo wachten?" mopperde hij. De koning hoefde echter niet langer te wachten, want de bal die Kwink had laten vallen, rolde opeens midden tussen de kegels.

Wat was de koning boos! „Dat is een kanonskogel," zei hij. „Daar kun je toch niet mee kegelen." Maar Tommie wist er wel iets op. „Weet je er nog meer? "vroeg hij aan Kwink. „O ja," zei Kwink. En hij wees Tommie aan waar ze lagen.

Kwink begreep niet waarom Tommie nog meer kanonskogels wilde hebben. Samen stapelden zij ze op een karretje, Tommie spande er vlug Batty voor, klom toen op zijn rug en reed in galop terug naar de paleistuin met het kanon en de kogels achter zich aan.

„We kunnen kegels schieten," zei Tommie. Dat vond de koning een veel leuker spelletje. Als beloning mocht Kwink met Pogo in de keuken van het paleis een groot stuk taart eten. „Zie je wel dat ik voor alles een oplossing weet te vinden?" lachte Kwink trots.

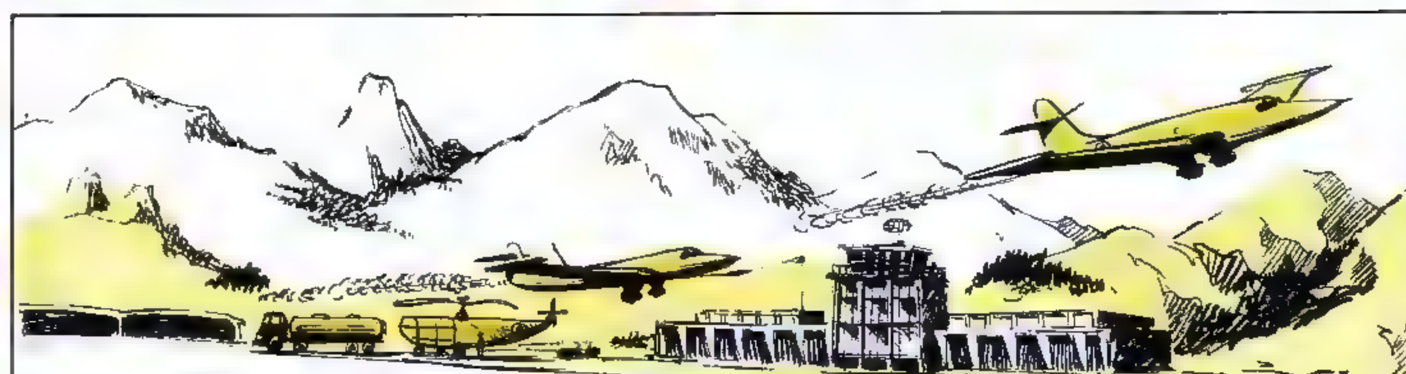
Captain JOKER

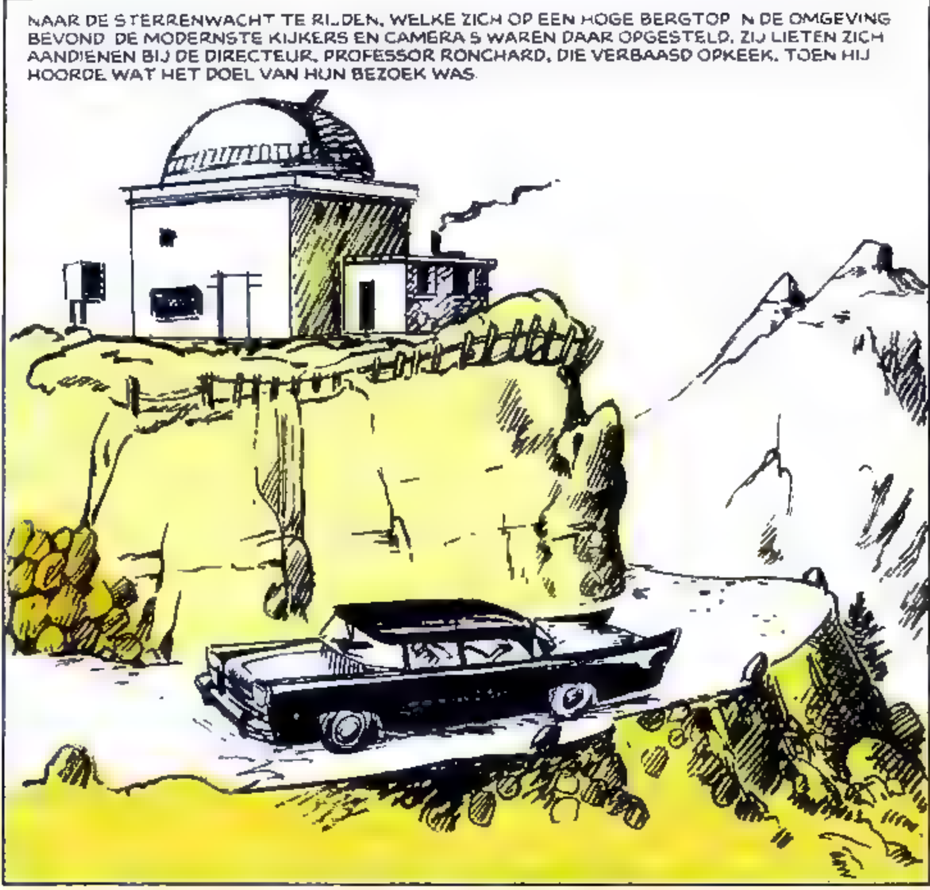

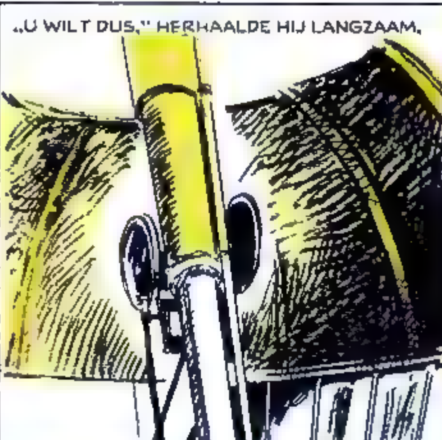

JOKER EN DE COMMANDANT
BESLOTEN ZELF

NAAR DE STERRENWACHT TE RIJDEN, WELKE ZICH OP EEN HOGE BERGTOP IN DE OMGEVING BEVOND. DE MODERNSTE KIJKERS EN CAMERA'S WAREN DAAR OPGESTELD. ZIJ LIETEN ZICH AANDIENEN BIJ DE DIRECTEUR, PROFESSOR RONCHARD, DIE VERBAASD OPKEEK, TOEN HIJ HOORDE WAT HET DOEL VAN HUN BEZOEK WAS.

„U WILT DUS," HERHAALDE HIJ LANGZAAM,

„ONMIDDELLIJK EEN FOTO VAN DE MAAN HEBBEN,

WAAROP OOK DE KLEINSTE DETAILS GOED ZICHTBAAR ZIJN?

WIJ ZULLEN HET PROBEREN. IK DENK WEL DAT HET MET ONZE INSTRUMENTEN LUKKEN ZAL, EN DE WEERSOMSTANDIGHEDEN ZIJN ZEER GUNSTIG." TERWIJL DE DIRECTEUR DE NODIGE VOORBEREIDINGEN TROF EN DE GROTE CAMERA LIET INSTELLEN, TRACHTTEN JOKER EN DE COMMANDANT HUN ONGEDULD ZO GOED MOGELIJK TE BEDWINGEN. TOEN DE OPNAMEN GEMAAKT EN ONTWIKKELD WAREN EN JOKER ZE NAUWKEURIG BESTUDEERD HAD,

WEES HIJ TRIOMFANTELIJK OP ENKELE KLEINE STIPJES!

AVONTUUR IN MEXICO

EVEN WANHOOPTE VALERIE OF ZE ERIN ZOU SLAGEN ZILVERMASKER OP TIJD TE WAARSCHUWEN, WANT LOPEZ EN ZIJN HELPERS ZOUDEN VAST WEL EEN BETERE WEG KENNEN NAAR CHOTEPEC. ALLES HING VAN HÁÁR DURF AF, EN DAT BRACHT HAAR TOT EEN MOEDIG BESLUIT.

VALERIE KEEK ZILVERMASKER EENS AAN EN TOEN HIJ HAAR VOORGING...

WAAROM MOEST IK KOMEN? WAT IS ER VOOR GEHEIMZINNIGS AAN DE BOERDERIJ VAN MIJN OOM?

STRAKS ZAL IK U ALLES VERTELLEN, WILT U ME VOLGEN?

NIEUWSGIERIG KLOM VALERIE ACHTER ZILVERMASKER AAN NAAR BOVEN. EINDELIJK

DAT IS HET HOOFD VAN HET BEELD!

JA, HIER WOON IK. WELKOM HIER, SEÑORITA.

IK ZAL U NU ALLES ZEGGEN. VAN U HANGT HET LOT VAN TWEE MENSEN AF.

U ALLEEN KUNT ZORGEN, DAT DE BOERDERIJ VAN UW OOM NIET IN HANDEN VALT VAN ZIJN VIJANDEN EN DAT IK VOORTAAN VRIJ KAN LEVEN.

VOLGENS U WIL LOPEZ MIJN OOM ZIJN BOERDERIJ ONTSTELEN? MAAR HOE KAN IK DAT VOORKOMEN?

BRENGT U MIJ EEN BEPAALD VOORWERP UIT UW OOMS VERZAMELING.. 'T LIJKT OP EEN GEVEDERDE SLANG.

VALERIE HERINNERDE ZICH DAT ZE LOPEZ BETRAPT HAD IN DE KAMER WAAR HAAR OOM ZIJN OUDHEDEN BEWAARDE. ZOU LOPEZ OOK NAAR DE GEVEDERDE SLANG GEZOCHT HEBBEN OM ZICH VAN ZIJN GEHEIM MEESTER TE MAKEN?

JUIST KEEK VALERIE NAAR BUITEN EN SCHROK HEVIG.

OOOOO, WE ZITTEN IN DE VAL!

VALERIE ZAG LOPEZ EN ZIJN MANNEN AANKOMEN, DIE ZILVERMASKER GEVANGEN KWAMEN NEMEN.

ZILVERMASKER IS BINNEN IN HET BEELD NATUURLIJK, DAAR STAAT ZIJN PAARD

KUNNEN WE HIER NERGENS UIT?

MAAK U GEEN ZORGEN OVER MIJ, HET GAAT ALLEEN OM UW VEILIGHEID.

ALS LOPEZ U HIER AANTREFT, BEHANDELT HIJ U OOK ALS ZIJN VIJAND. IK MOET ZIEN HEM WEG TE LOKKEN, ZODAT U ONGEMERKT NAAR HUIS TERUG KUNT GAAN.

HIJ NEEMT ZIJN LASSO. WAT WIL HIJ DAARMEE?

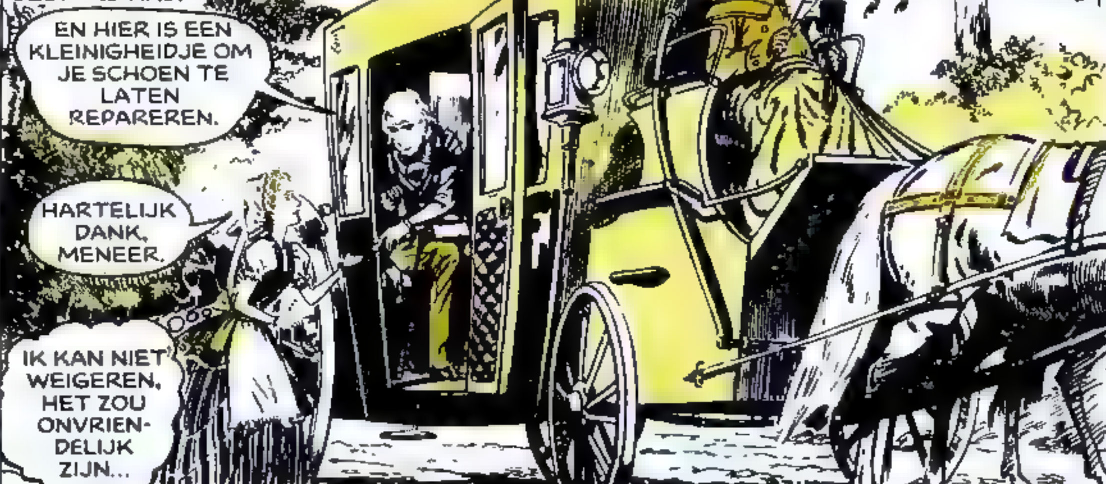
DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

MISSCHIEN WAS DE GEBROKEN SCHOENZOOL WEL GOED VAN PAS GEKOMEN, TOEN PRINSES ANITA VERMOMD VAN 'N BEZOEK AAN ELSA WAS TERUGGELOPEN. WANT NU HAD 'N VRIENDELIJKE JUWELIER HAAR LATEN MEERIJDEN, NIET WETEND DAT ZE DE PRINSES ZELF WAS. HIJ WAS OP WEG NAAR PRINS ERIK OM HEM EEN KISTJE TE OVERHANDIGEN.

AL TALLOZE MALEN WAS DIE GEHEIME GANG VOOR DE PRINSES DE WEG GEWEEST OM STILLETJES WEG TE KOMEN. ZIJ BEWAARDE ER HAAR KOSTUUM EN BIJPASSENDE SCHOENEN, WAARVAN ÉÉN HELAAS KAPOT WAS. MAAR ZE ZOU AAN FRANS, HAAR VERTROUWDE LAKEI, VRAGEN DE SCHOEN TE LATEN MAKEN.

IN HET KASTEEL KONDIGDE DE ADJUDANT BIJ PRINS ERIK DE BEZOEKER AAN

DE JUWELIER UIT HILVANIA IS GEARRIVEERD MET HET KOSTBARE KLEINOOD, DAT HIJ VOLGENS UW OPDRACHT UITGEVOERD HEEFT VOOR U

PRACHTIG, LAAT EENS ZIEN!

GRAAF ROFFSTEIN OPENDE HET KISTJE EN HAALDE ER EEN PRACHTIGE RING UIT.

DE VERLOVINGSRING VAN HILVANIA, WAAR AL ONZE HOOP OP GEVESTIGD IS.

DE GRAAF WEES OP DE KAART DIE AAN DE MUUR HING

ALS U MET DE PRINSES VERLOOFD BENT EN DE TWEE RIJKDOMMEN WORDEN ÉÉN, STAAT NIETS ONS MEER IN DE WEG OM ONNOFMELIJK RIJK TE WORDEN.

SYLVANBERG

HILVANIA

PRECIES, MAAR HOE VOEREN WE HET PLAN UIT?

OP DE GEBRUIKELIJKE MANIER. EERST DE RAADSLIEDEN VAN DE PRINSES POLSEN, DAN SPREEKT UZELF MET DE PRINSES. ZIJ ZAL U GRAAG ACCEPTEREN.

NATUURLIJK, ZIJ HEEFT SMAAK GENOEG OM MIJ NIET TE WEIGEREN.

WEES NIET AL TE ZEKER VAN UZELF, PROBEER STEEDS EEN GOEDE INDRUK TE MAKEN, EN HAAL GEEN ONDOORDACHTE DINGEN UIT

DE PRINSES WIST NIETS VAN DE PLANNEN DIE OVER HAAR BERAAMD WERDEN

ZIJ HAD ZICH VLUG VERKLEED EN LIEP DOOR DE LANGE KASTEELGANGEN NAAR HET VERTREK VAN ERIK.

De Bandieten van Sicilië

DOOR MARY FITT

XI

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Anne en Peter Brett zijn door hun oom Paul uitgenodigd voor een autotocht op Sicilië. Tijdens een heftig onweer raakt de auto onklaar; op zoek naar hulp belanden Anne en Peter in het vervallen landhuis Castelforte van Sebastiano, Leopoldo en Angela de Caro. Sebastiano vertelt dat zij wezen zijn en dat hun neef Luciano hun de erfenis heeft ontnomen. Bij een poging van de roversbende van Guido om hen te ontvoeren wordt het landhuis in brand gestoken. Guido wordt gearresteerd; in Catania waar zij oom Paul terugvinden, horen zij dat Luciano is overleden. Zij gaan op bezoek bij zijn moeder, gravin de Caro, die hun een ring meegeeft voor Sebastiano. Later worden zij gearresteerd op beschuldiging van Rossi, de butler van de gravin, dat zij van haar een paar antieke handschoenen hebben gestolen. Inspecteur Zoppi onderzoekt de beschuldiging; Peter en Anne weten te vluchten en voegen zich weer bij Sebastiano die nu op een boerderij werkt. Daar komt de politie Anne en Peter zoeken.*

De agent riep naar beneden: „Er zijn er hier maar drie! Vanoni, kom eens naar boven om te kijken of je ze herkent."

„Laat ze maar naar beneden komen," riep de boer terug. „Ik kan niet zo goed die steile trap opklimmen en bovendien is het licht hier veel beter."

„Vooruit, mee naar beneden," zei de agent. „We zullen eens zien of jullie de waarheid vertellen."

Sebastiano, Leopoldo en Angela klopten zo goed mogelijk het stro van hun kleren af en klommen achterwaarts de ladder af. Buiten, op het erf, stond een hele groep mensen: Vanoni, zijn vrouw, zijn kinderen en de arbeiders, en tevens een stelletje dieren.

„Vanoni, wie zijn deze kinderen?" vroeg de agent ongeduldig. Het was al heet en hij had het nu al warm in zijn uniform.

„Dát zijn natuurlijk de Siciliaanse kinderen," antwoordde de boer. Hij spuwde op de grond en zei: „Je bent een sufferd, Bernardo. Je ziet toch wel dat dit echte Italiaanse kinderen zijn! De andere twee zagen er heel anders uit, net als Amerikanen." Weer spuwde hij op de grond.

„Pas maar een beetje op je woorden, Vanoni," zei de agent nijdig. „Die kinderen zijn geen Amerikanen, maar Engelsen. Het zijn twee dieven, ze hebben uit het palazzo de Caro kostbare dingen gestolen en uit een winkel in Catania een parelsnoer meegepikt. Als je niet van plan bent mij te vertellen wat je van die twee weet, zal ik je moeten meenemen naar het bureau."

Vànoni lachte. „Doe maar, als je jezelf belachelijk wilt maken. Je chef zal je er heus niet een medaille geven omdat je een boer, die heel druk bezig is met zijn sinaasappeloogst, uit zijn werk sleept."

Bernardo, die nu pas echt woedend werd, wendde zich weer tot Sebastiano:

„Waar heb je die twee dieven opgepikt?"

„Ergens op het land. Ze vroegen of ze mee mochten rijden."

„Zeiden ze ook dat ze Engelsen waren? Waarom zouden Engelsen hier willen werken? Waarom geloofde je wat ze zeiden? Zulke kinderen komen toch niet helemaal naar Sicilie om er te werken."

Sebastiano onderdrukte een glimlach. „Misschien wilden ze van een werkelijk góéde boer leren hoe we hier sinaasappels kweken. Is dat zo vreemd? Daarom geloofde ik hen ook. Signor Vanoni is tenslotte een goede boer, net als zijn broer, voor wie wij ook al gewerkt hebben, vlak bij Syracuse."

Je kon zien, dat die woorden Vanoni

veel goeddeden. Hij zette zijn borst vooruit en begon stralend te lachen.

„Die jongen kan zijn woordje best doen," zei hij.

„Ja," viel zijn vrouw hem bij. „En vind je het niet geweldig dat je zelfs in Amerika al beroemd bent om je goede sinaasappels?"

„Het zijn geen Amerikanen, maar Engelsen!" zei Bernardo nijdig.

„In Engeland dan," zei de vrouw. „Dat blijft toch hetzelfde!"

„Er groeien geen sinaasappels in Engeland," snauwde Bernardo.

„Hoor eens," zei Vanoni. „Ik heb het erg druk en we verknoeien hier onze kostbare tijd. De vogels zijn gevlogen en je zou beter op zoek kunnen gaan dan hier te staan kletsen."

„Ja," antwoordde Bernardo, „je hebt gelijk, maar wáár moet ik gaan zoeken?"

Nu kwam Sebastiano weer aan het woord. „Mag ik iets zeggen?" vroeg hij beleefd.

„Ja," zei Bernardo, „als het tenminste iets verstandigs is."

„Die Engelse kinderen weten hier de weg niet. Ik heb het idee dat ze waarschijnlijk de berg af zullen gaan, dat is het meest voor de hand liggend. Ze gaan vast en zeker de berg niet op als ze de weg niet weten. Ze lopen dan een veel te grote kans om te verdwalen!"

„Da's waar," beaamde Vanoni, „die jongen is nog niet zo dom. Mijn broer had het al vaak over hem en hij had gelijk."

„Als ik u was, agent," zei Sebastiano, „zou ik bergafwaarts gaan tot op de grote weg en daar aan de andere agenten zeggen dat ze uit moeten kijken naar de Engelsen. Ik heb zo'n idee dat ze naar Taormina zullen gaan."

„Waarom denk je dat?"

„Er gaan altijd veel Engelsen naar Taormina en er wonen er ook veel," zei Vanoni. „Misschien moeten de kinderen daar wel iemand ontmoeten aan wie ze de gestolen goederen over-dragen."

„U kunt beter meteen op pad gaan," zei Sebastiano. „Van Taormina is het namelijk niet ver naar Messina en als ze daar eenmaal zijn, kunnen ze heel makkelijk oversteken naar Italië en dáár krijgt u ze nooit meer te pakken. Dan loopt u ook uw beloning mis!"

„De jongen heeft gelijk, Bernardo," zei Vanoni en na deze woorden besloot Bernardo dan ook maar zo snel mogelijk te vertrekken.

„En nu gaan jullie allemaal aan het werk in de sinaasappeltuin. We hebben nog niets uitgevoerd en de zon staat al hoog aan de hemel."

„Toe, Franco, laat mij die drie kinderen eerst een beker melk en wat brood geven voordat ze aan het werk gaan," zei de vrouw van Vanoni. „Als ze honger hebben, kunnen ze niet werken en ze hebben sinds gisteravond nog niets gehad. Dat kan nooit goed zijn."

„Jullie vrouwen altijd!" bromde Vanoni. „Ze hebben nóg geluk dat ik ze niet wegstuur, nadat ze die twee dieven op mijn boerderij lieten slapen." Hij wendde zich tot Sebastiano en zei: „Denk er wel aan, dat ik jullie niet langer dan één week kan gebruiken. Daarna moet je weg."

„Dat is best," antwoordde Sebastiano. „U bent erg goed voor ons." De vrouw was ondertussen teruggekomen met melk en brood. De kinderen dronken gretig hun beker leeg en namen de homp brood mee naar de sinaasappeltuin. Sebastiano keek nog even naar de stal.

Anne en Peter hadden het hele gesprek woord voor woord kunnen volgen. Ze wachtten totdat iedereen weg was en maakten toen aanstalten om de hooizolder te verlaten. Eerst moesten ze al het stro zorgvuldig van hun kleren borstelen, want anders zouden ze natuurlijk direct opvallen.

„Wat moeten we nu doen?" vroeg Anne.

„Ik vind dat we toch moeten proberen die handschoenen van de oude gravin te vinden, en het lijkt mij daarom het beste naar Castelforte terug te gaan, omdat vlak daarbij die bandietentroep zit."

„Maar hoe?" zuchtte Anne. „We zijn er zo'n vreselijk eind vandaan!"

„Ja, dat is zo, ik weet het ook nog niet precies. Maar nu we toch al zo diep in de moeilijkheden zitten, kunnen we net zo goed nóg iets wagen. Ik vind het het allerbelangrijkste dat we onze onschuld bewijzen, en daarvoor móéten we eerst die handschoenen terugvinden."

Anne dacht even na en zei toen: „Zeg, Peter, ik heb, geloof ik, een heel klein bewijs van onze onschuld. Herinner je je het stuk papier, waarin ze in die winkel het parelsnoer verpakt hebben?"

„Ja. Je vroeg nog aan Zoppi of je het mocht houden, en dat snapte ik niet zo goed."

„Dat papier komt uit de Colombowinkel. Ik dacht dat als we nóg zo'n stuk papier te pakken konden krijgen, we een bewijs hadden, dat wij dat parelsnoer daar echt gekócht hebben. Ik zou het gisteren graag geprobeerd hebben, maar ja, toen zaten we verstopt onder dat stro in die ezelwagen en we konden de anderen toch ook niet zo'n boodschap op laten knappen. Ze hadden ze misschien wel herkend, vooral omdat Maria een doch-

Anne en Peter hadden het hele gesprek woord voor woord kunnen volgen.

ter is van die vrouw in de winkel."

„Ja," zei Peter, „nu snap ik je. Een reuzeslim idee van je, maar ik ben bang dat het nu al te laat is, zelfs als we zo'n stuk papier kunnen bemachtigen. Ik vind, dat al die soorten vloeipapier op elkaar lijken, tenzij er iets op gedrukt staat. Staat er een naam op dat stuk van jou?"

„Natuurlijk niet! Als dát zo was, had ik onze onschuld al lang kunnen bewijzen. Toch zal ik het stuk papier nog eens bestuderen."

Ze zocht in haar tas, die ze onder haar jurk met een veiligheidsspeld vastgemaakt had, en haalde het gescheurde stuk papier eruit Het was driehoekig van vorm, maar er stond geen naam op

„Als we de andere helft hadden, waar misschien een naam op staat, hadden we tenminste een bewijs. We hebben net het verkeerde stuk."

„Het andere stuk is natuurlijk al lang gebruikt om iets in te pakken Ik kan dit stuk net zo goed weggooien, we hebben er niets aan."

„Nee, niet doen, je weet het nooit," zei Peter en daarom stopte Anne het papier maar weer in haar tas

„Wat gaan we nu doen?" vroeg Peter

„Ik vind dat we de berg op moeten gaan, wát voor berg het ook is Sebastiano zei toch zo duidelijk tegen de agent, dat hij dacht dat we bergafwaarts zouden gaan! Dat deed hij natuurlijk expres om ons juist te laten weten, dat we de berg óp moeten Dat was heel slim van hem Iedereen zoekt nu natuurlijk in de andere richting."

Peters ogen straalden. „Vooruit dan, we gaan de berg op, zuidwaarts Wég van Taormina. Hij moet hebben gevoeld dat we eventueel naar Castelforte wilden teruggaan. We hebben toch ook tegen hem gezegd dat we op weg waren naar Castelforte. Ik denk dat hij daar bij ons komt als hij kans ziet. Het is erg jammer dat hij dat krankzinnige wraakplan niet uit zijn hoofd kan zetten. Verder vind ik hem een aardige vent "

„Dat wraakgevoel praten we hem nog wel uit zijn hoofd," zei Anne

„Laten we zorgen dat we zo gauw mogelijk wegkomen, de berg op Als ze ons nú te pakken krijgen, kunnen we onze onschuld nooit bewijzen."

Ze klommen de ladder af en na zorgvuldig gekeken te hebben of alles veilig was, glipten ze langs de stal en renden dwars door een sinaasappeltuin, waar in niemand werkte op dat moment. Ze pikten zelfs nog gauw wat sinaasappels van de grond op en toen ze zich een beetje veilig voelden, gingen ze eerst uitblazen. Ze pelden hun sinaasappels en aten ze op. Peter vond ook nog een korst brood in zijn zak en wat olijven Het brood was hard en droog, maar ze aten het hongerig op. Het was erg heet en ze werden erg slaperig, maar ze durfden niet rustig te gaan liggen Ze zaten in een dennenbos, het rook er heerlijk

„Vooruit," zei Anne, „als we hier nog langer blijven, kom ik niet meer weg "

„Ik vraag me af waar we zijn," zuchtte Peter

„Wat doet dat ertoe?" vond Anne „We weten dat we op de berg zijn en dat we die moeten beklimmen."

„Ik vind het zo akelig dat het altijd zo heet is op die bergpaden."

„Misschien is de top van deze berg wel bedekt met sneeuw. Als we dit bos uit zijn, kunnen we die misschien wel zien."

„Voor die tijd ben ik al gesmolten," zei Peter. Daarna liepen ze zwijgend verder. Ze waren al een eind gestegen toen ze het dennenbos bijna door waren. Ze zagen nog wat vogels en langzamerhand werd het bos dunner Toen zagen ze de blauwe hemel weer boven zich en de warme stralen van de zon brandden op hun hoofd

In de verte hoorden ze gerommel.

„Wat is dat?" vroeg Anne, terwijl ze stil bleef staan.

„Onweer denk ik. Kom mee!"

„Ik hoop, dat we niet nóg eens zo'n afschuwelijk noodweer meemaken," zei Anne. „Dat overleef ik niet meer."

„We kunnen hier niet voor de regen schuilen," zei Peter, „de bomen zijn te kaal en staan te ver uit elkaar Laten we vlug voortmaken; als het gaat onweren, kunnen we beter niet onder de bomen zitten "

Ze klommen hoger en hoger Ze liepen nu in de hete zonneschijn en er was geen wolkje te zien in de lucht. Je kon je niet voorstellen dat het weleens zou kunnen gaan regenen. Ze hadden een prachtig uitzicht; ver beneden hen lag de blauwe zee, als het ware om-

Anne huiverde. „Laten we zorgen dat we weg komen! Ik word er bang van!"

zoomd door een smalle streep witte kant op de plek waar de kust begon; ze zagen rotsachtige heuvels in de verte en vlak onder hen het groene geboomte van het bos waaruit ze daarnet gekomen waren. Wéér hoorden ze dat gerommel.

„Ik denk dat het een storm is ergens tussen de bergen," opperde Anne.

„Zolang het maar niet híér is, vind ik het niet erg," zei Peter. „Kom mee!"

„Hoeveel hoger moeten we nog?" vroeg Anne. „Ik ben zo moe."

„Ik geloof, dat we al heel hard opschieten," zei Peter, „je kunt hier al makkelijker lopen en je kunt zien waar je heengaat."

Ze liepen nu op een soort harde, zwarte rots met hier en daar diepe scheuren erin. Niets groeide er en je zag ook geen enkele vogel.

Anne rustte even uit naast een hoop zwart gesteente. Ze nam een stukje in haar hand.

„Wat is dit?" vroeg ze. „Is het een soort steenkool?"

Peter bestudeerde het. „Nee," zei hij, „het is geen kool. Het glanst niet en het is niet zo zwart." Hij gooide het stukje weg tegen een rotsblok. „Het is ook harder. Gewone steenkool zou al lang in gruizels gevallen zijn als je er zo mee gooide." Hij raapte het stukje weer op. Anne en hij bestudeerden het nu nog nauwkeuriger.

„Het doet me ergens aan denken," zei Anne. „Ik heb zo iets eerder gezien. Nu weet ik het! In de winkel, waar we de parels gekocht hebben! Herinner je je nog die asbakken?"

Opeens wisten ze allebei het antwoord.

„Lava! We moeten nu op de Etna staan!"

TWAALFDE HOOFDSTUK

Spoken kunnen weleens nuttig zijn!

„Kan dat echt waar zijn?" vroeg Anne

„Natuurlijk. Sebastiano zei toch dat die boer, bij wie zij gingen werken, vlak bij Acireale woonde, en dat ligt aan de voet van de Etna." Hij haalde een klein landkaartje uit zijn zak. „Kijk! Daar heb je Catania. Daar is Acireale en dat plaatsje is beroemd door zijn zwavelbronnen, afkomstig van de Etna. Toen we gisteren op weg waren naar die boer, sliepen we en we weten dus ook niet hoe we toen zijn gereden. Sebastiano moet wel van Acireale bergopwaarts zijn gereden naar de sinaasappeltuinen. Wij zijn vandaag verder omhooggegaan door het bos, dat je hier op het kaartje erboven ziet liggen. En daarna komt een verlaten streek waar niets groeit of leeft, alleen is er lava, dat heb ik

Een paar dagen later bereikten ze laat in de avond Castelforte.

vaak genoeg gelezen in reisgidsen van oom Paul."

„Dan was dat gerommel dat we hoorden geen onweer," zei Anne.

„Nee. Ik denk dat het vanuit de berg kwam," zei Peter. „De Etna is geen dode vulkaan; de Vesuvius is dat misschien wel. Weet je niet meer, dat oom Paul vertelde dat in 1947 nog een heel grote uitbarsting plaatsvond, of vergis ik me in het jaar? En in de vorige eeuw waren er een heleboel uitbarstingen."

Anne huiverde. „Laten we zorgen dat we weg komen! Ik word er bang van!"

„Wees maar niet bang. Ik denk niet dat zo iets nu zal gebeuren. Dat gerommel schijnt er altijd te zijn, net zoals de rook die uit de krater komt."

„Laten we ons niet druk maken over die krater," zuchtte Anne, die bang was, dat Peter daar ook nog een kijkje wilde nemen, „ik heb honger."

„De krater — ik bedoel de voornaamste, want er zijn ook heel wat kleine kraters — ligt ongeveer tienduizend voet boven de zeespiegel," onderwees Peter. „We gaan er een andere keer weleens naar toe. Nu moeten we verder"

Anne en Peter waren al een paar dagen op pad, richting zuid, en als het maar even mogelijk was, vermeden ze de hoofdwegen. Het grootste probleem dat ze hadden, was het eten. Als ze de tweede dag van hun avontuurlijke tocht niet wat geluk gehad hadden, waren ze misschien wel omgekomen van de honger óf zo zwak geworden, dat ze niet meer verder hadden gekund. De avond van die eerste dag waren ze, zodra ze het lavagebied verlaten hadden, pardoes in slaap gevallen van vermoeidheid. De volgende ochtend, toen ze wakker werden, hadden ze reusachtige honger en dorst, maar in de verre omtrek was geen boerderij of ander huis te bekennen. Moedeloos sjokten de kinderen door het verlaten land, totdat... ze plotseling een akker ontdekten, die afgezet was met een heg van geraniums. Aan de buitenkant van die heg stond een muilezelkar. De muilezel liep te grazen en zijn eigenaars, een boerenfamilie, waren bezig op het land, een klein stukje verder weg.

Peter, die onmiddellijk in de kar keek, zag een grote leren tas en daaruit stak een lang brood

„Anne," fluisterde hij, „ik móét dat brood meenemen, er is geen andere oplossing. Ik moet dus hun lunch stelen, maar. . ."

„Als we er geld voor in de plaats leggen, is het geen stelen meer en ik heb nog een klein beetje geld bij me," zei Anne

Peter keek nog eens of de boeren niets in de gaten hadden, en pakte toen de tas uit de kar. Hij was zwaar

„Het spijt me wel," zei hij tegen de muilezel, „maar vertel hun maar dat we er ook niets aan konden doen. En kijk, we laten ook geld achter, veel meer dan dit voedsel waard is."

Peter en Anne slopen langs de heg, totdat ze ze niet meer konden zien, toen gingen ze zitten om hun buit te inspecteren.

„We zullen zuinig moeten zijn," zei Peter. „Het kan nog wel dagen duren, voordat we weer iets te eten krijgen."

Ze wisten dat ze drinkwater konden vinden bij een stroompje of een bron, en zo leefden ze een paar dagen lang van de inhoud van de tas: brood, tomaten en een worstje voor ieder. Na zo'n maaltijd voelden ze zich weer sterk genoeg om de tocht voort te zetten.

Een paar dagen later bereikten ze laat in de avond Castelforte. Ze gingen zo maar op de harde grond van de kleine marmeren tempel liggen, zó ontzettend moe waren ze. Ze hadden nog een heel klein beetje eten over. Daarvan aten ze iets en de rest bewaarden ze voor de volgende ochtend. Toen vielen ze in slaap en ze sliepen tien uur achter elkaar totdat de zon hoog aan de hemel stond. Ze aten het laatste beetje eten op. „We zullen op zoek moeten naar nieuw voedsel," zei Peter. „Weet je wat? Laten we Castelforte nazoeken. Misschien vinden we daar nog iets, dat niet verbrand is. Ik heb nu alweer honger."

WORDT VERVOLGD

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

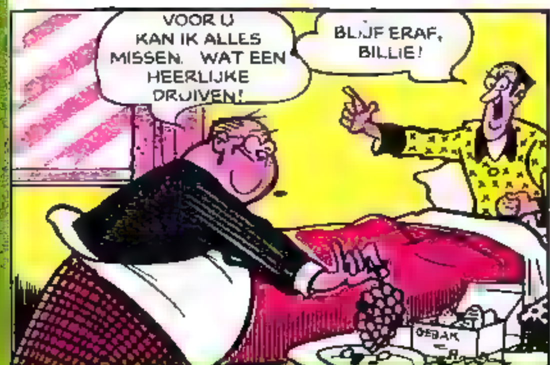

„IK KAN NIET PRATEN."
IK DACHT EIGENLIJK DAT HIJ ALTIJD TE VEEL PRAATTE. NOU, MENEER, IK KAN ER HEUS NIKS AAN DOEN!

IK WACHT TOT HET DONKER IS EN DAN NEEM IK HET LEKKERS MEE.

DIE NACHT.
VOORZICHTIG NAAR BINNEN EN DAN MAAR HOPEN OP FLINKE BUIT...

HMMMM, EERST EEN HAPJE ETEN.
EEN INBREKER. GAUW NAAR DE GANG EN HULP HALEN!

IK KAN NIEMAND ROEPEN, IK ZAL MAAR EEN BRIEFJE SCHRIJVEN. IK KAN HAAST NIETS ZIEN HIER!

IK WILDE NIET ALLE CHOCOLA MEE. . HÈ, WAT ZEGT U, MENEER?
URRRR, GRRRRR!

WAT SLORDIG GESCHREVEN. „IN BEKER OP MIJN KAMER." IK BEGRIJP ER NIETS VAN..
In beker op myn kamer

DAAR KOMT IEMAND AAN, GAUW ONDER HET BED.

KRUIP MAAR GAUW ONDER DE WOL, U HEBT FLINKE KOORTS, MENEER.
GRRRRRRR, AAAAAAAEEEE!

OEI. PFFFFF.
HOOR IK DAAR IEMAND?

O, HET WAS NIET IN BEKER, MAAR INBREKER. U MOET NETTER SCHRIJVEN, MENEER!

WE ZULLEN ER BEIDEN WEL VAN OPKNAPPEN, MENEER. HMMMM.

MÉÉR DAN 300 PRIJZEN!

voor originele tekenwedstrijd

Beste meisjes en jongens,

Vanzelfsprekend helpen jullie wel eens je moeder bij het in de was zetten van vloeren en meubelen. Je hebt dus gezien hoe dat gaat.

Teken nu op de achterkant van een briefkaart hoe je moeder de glans op haar vloer en de meubelen brengt.

De Johnson's Wasfabrieken nodigen jullie uit om aan deze aardige tekenwedstrijd mee te doen.

Alle prijzen boven f. 5.- worden op een spaarbankboekje gegeven.

PRIJZEN

1e prijs: - f. 125,-	4e prijs: - f. 40,-
2e prijs: - f. 75,-	5e prijs: - f. 30,-
3e prijs: - f. 50,-	6e prijs: - f. 20,-
7e prijs: - f. 10,-	

Verder nog 100 prijzen van f. 5,-

LEEFTIJDSGROEPEN

Groep A 6 t/m 8 jaar
Groep B 9 t/m 11 jaar
Groep C 12 t/m 15 jaar

Wat je moet doen:

1 neem een briefkaart (vraag er één aan je ouders of koop er een op een postkantoor voor 8 cent)

2 plak hierboven het ronde zegeltje met palmboom, (wat je in iedere Johnson's Was verpakking vindt in het deksel onder het kurkschijfje) met sellotape vast.

3 maak op de achterzijde een tekening van je moeder die bezig is de vloer of een meubelstuk in de was te zetten. Je mag dit doen met potlood, kleurkrijt, pen en inkt of waterverf. De tekening moet door jezelf gemaakt zijn zonder hulp. De meest originele komen in aanmerking voor de prijzen.

4 stuur de tekening uiterlijk 30 juni 1959 aan: Johnson's Was, Postbus 487, Den Haag.

De prijstoekenning zal geschieden door een deskundige jury onder toezicht van notaris J. G. Bouma te 's-Gravenhage of diens plaatsvervanger. Over de wedstrijd kan niet worden gecorrespondeerd.

JOHNSON'S WAS
De beste was ter wereld

NV DUCI - BARENTSZSTRAAT 33 - DEN HAAG - TELEFOON 01700 - 63 19 05 *

De verboden wapens

China was in rep en roer door de binnenlandse twisten, waarin door talloze zelfstandig opererende generaals op vele plaatsen onderling slag werd geleverd

In feite was de stad Ling Poe het hoofdkwartier van generaal H'soe Tao, hetgeen betekende, dat zowel de bezetting als de bevolking van de stad doorlopend op haar hoede moest zijn

Gerekend naar de gangbare opvattingen was H'soe Tao geen onhebbelijke kerel Hij was zeer streng, doch probeerde rechtvaardig te zijn, en het bezorgde hem veel hartzeer en een boze bui, als hij bemerkte dat iemand tegen zijn gezag in opstand kwam

Binnen een maand waren niet minder dan vijf van zijn meest vertrouwde medewerkers door de handen van sluipmoordenaars om het leven gekomen. Daarom had de generaal bij decreet verordend dat elke inwoner die in het bezit was van een vuurwapen, dit voor een bepaalde datum moest inleveren. Wie na die vastgestelde dag met een verboden wapen werd aangetroffen, zou onmiddellijk worden terechtgesteld

Het zal ongeveer drie weken na die datum geweest zijn, dat de tien jaar oude Woeng Foe de stad inging om boodschappen te doen voor zijn vader Bij deze gelegenheid had vader hem wat kleingeld extra gegeven om naar eigen goeddunken te besteden

Nadat hij wat rijst en thee had ingeslagen, zag hij in een stalletje op de markt een voorraadje heerlijke dadels uitgestald, verlokkelijk genoeg om er zijn laatste zakgeld aan uit te geven

Op dat moment dacht hij aan zijn oude vriend Ko Lang, die in een armzalig hutje niet ver van een der stadspoorten woonde. In de overtuiging, dat Ko Lang heel blij zou zijn met de dadels, kocht de jongen er zo veel als hij voor zijn zakgeld krijgen kon en deed ze in de boodschappenmand, die hij aan zijn linkerarm droeg. Die aan de andere kant was al vol met hetgeen hij voor vader had ingekocht

Voor een beetje geld dadels kopen om een vriend gelukkig te maken mocht dan niet het toppunt van hulpvaardigheid zijn, voor zo'n kleine Chinese jongen betekende het toch heel wat Hij had er ook voor zichzelf heel wat lekkers voor kunnen kopen

Beladen met aan elke arm een openhangende boodschappenmand ontmoette hij even later aan het eind van de Schoenmakersstraat een tweetal bandieten — Chen Sha en Lao Feng — die hem in grote verlegenheid zouden brengen

Dat tweetal had al enkele maanden in de donkerste achterbuurten van Ling Poe ondergedoken gezeten en was nog steeds in het bezit van verboden vuurwapenen Ze leefden van straatroof en onverhoedse overvallen op vreedzame burgers en maakten daarbij maar al te vaak gebruik van hun automatische pistolen, die naar hun mening bij dat soort werk moeilijk gemist konden worden

Maar nu dreigde dit bezit voor hen levensgevaarlijk te worden. Voorzichtig omkijkend bemerkte Chen Sha plots een kleine patrouille soldaten, die hen dicht op de hielen zat.

„Ze komen ons achterna!" fluisterde hij. „We moeten die pistolen kwijt zien te raken eer ze ons aanhouden en fouilleren!"

Lao Feng gromde instemmend, keek gehaast rond en ontdekte de kleine Woeng Foe met zijn twee boodschappenmanden

„Die jongen daar! Stop ze in die manden! Vlug een beetje!"

Het eerste dat de kleine Woeng gewaar werd was, dat hij door twee zeer ongunstig uitziende kerels naar de straatkant en vervolgens naar de achterzijde van een daar opgesteld marktkraampje werd gedrongen Hij zag niet wat Chen Sha uitvoerde, maar wel voelde hij de vuist van Lao Feng in zijn rug, zodat hij het maar beter vond de bandieten zo weinig mogelijk in de weg te leggen

Hij keek op naar de twee glurende tronies en wist meteen dat hij deze al meer had gezien Zijn vriend Kwang had ze hem kortgeleden aangewezen en gezegd dat het gewetenloze rovers en sluipmoordenaars waren.

Woeng Foe rende weg zo hard hij kon en gevoelde geen behoefte nog eens naar de schurken om te kijken

Twee minuten nadat de jongen de vlucht had genomen, werden Chen Sha en Lao Feng door de soldaten aangehouden en op het meedragen van wapens onderzocht, waarbij natuurlijk niets van die aard werd gevonden

Intussen was de kleine Woeng Foe het armoedige krotje van Ko Lang binnengegaan Zonder nog iets te vermoeden van de prettige verrassing die de jongen in petto had was de oude man toch zichtbaar met het onverwachte bezoek ingenomen

„Ik heb wat lekkers voor je, eerwaardige Lang!" hijgde de knaap, popelend om zijn geheim prijs te geven. „Kijk eens Een mand vol heerlijke dadels!"

Nu was het wel jammer, dat de bejaarde Ko Lang niet zo erg van dadels hield, zelfs niet als ze overrijp waren, maar hij dwong zich nóg vriendelijker en breder te glimlachen dan zoeven

Lao Feng gromde instemmend, keek gehaast rond en ontdekte de kleine Woeng Foe met zijn twee boodschappenmanden.

„Hoe aardig van je om zoveel kosten en moeite te maken voor zo'n oude man als ik ben! Heel hartelijk dank, Woeng Foe! ..."

De jongen was nog maar nauwelijks vertrokken, toen een groepje soldaten het armzalige hutje binnendrong en de oude Ko Lang hevige hartkloppingen kwam bezorgen.

Ko Lang hield niet van militairen. Tot welke partij ze ook mochten behoren, ze brachten nooit anders dan moeilijkheden en narigheden mee.

„Breng ons gauw wat te drinken," schreeuwde een van de soldaten.

Terwijl de oude man zich naar de welput haastte om wat water te scheppen, keken de vier soldaten het uitgewoonde hutje rond. Het was zo leeg en kaal dat niemand mocht verwachten er iets bijzonders te vinden. Maar toen ontdekte de man die om water had geroepen de boodschappenmand, waarin Woeng Foe de dadels had achtergelaten.

Alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld was, nam de kerel er eentje uit en gaf toen de mand door aan de andere leden van zijn patrouille.

Ook die wisten er weg mee, maar toen de laatste van hen aan de beurt kwam, zag hij onder in de mand iets glinsteren dat veel leek op de blauwe loop van een pistool.

„Ohee, wat krijgen we nóú?" schreeuwde de man, terwijl hij de twee pistolen te voorschijn bracht. „Daar weet die ouwe méér van!"

De dodelijk verschrikte Ko Lang mocht zoveel hij wilde beweren dat hij niets van die twee automatische wapens wist, de soldaten namen hem mee en zetten hem achter slot, totdat hij veroordeeld en terechtgesteld zou worden.

Pas de volgende dag hoorde Woeng Foe van Ko Langs buurman wat er met zijn oude vriend aan de hand was. De jongen rende onverwijld de stad door, regelrecht naar de ingang van de gevangenis, waar hij door een bewaker werd opgevangen.

„Het is mijn schuld dat Ko Lang hier opgesloten zit! Ik heb die pistolen in m'n mandje bij hem binnengebracht! Ko Lang weet nergens van en nu wordt hij straks doodgeschoten!"

De bewaker grinnikte:

„Precies geraden, vrindje! Morgenochtend gebeurt het."

Verblind door tranen strompelde Woeng Foe weg van de gevangenis. Geheel overstuur overwoog hij een stoutmoedig plan. Hij wilde een onderhoud met generaal H'soe Tao zelf. Niet meer en niet minder!

De beroemde generaal woonde in een grote villa op een heuvel even buiten de stad. Zodra Woeng Foe daar door de hoofdpoort trachtte binnen te dringen, werd hij gegrepen en tot staan gebracht.

De grote generaal daalde juist op dat moment de monumentale buitentrap van zijn villa af om zich naar de stallen te begeven.

Zonder bedenken dook Woeng Foe tussen de benen van de schildwacht door. Het gelukte de jongen het brede plein over te steken en zich op korte afstand van de generaal op de knieën te werpen eer hij door de schildwachten opnieuw werd overmand.

„O, Excellentie!" begon Woeng. „Hoogedelgeboren heer generaal! Doorluchte Hoogheid! Even een woordje alstublieft! Ik smeek u om gerechtigheid voor mijn oude vriend! Och, luistert u alstublieft even! Ik heb ..."

Een schildwacht legde zijn hand op de mond van de knaap en begon hem mee te sleuren in de richting van de poort.

Generaal H'soe Tao keerde zich om, kwam enkele stappen terug en vroeg allesbehalve vriendelijk:

„Wat is er aan de hand? Wat wil die jongen van me?"

Nog voordat de schildwacht kans zag het te beletten, begon Woeng Foe in grote haast een vurige pleitrede voor zijn vriend Ko Lang, die gevangen zat wegens het verbergen van vuurwapenen en de volgende morgen terechtgesteld zou worden. Een pleidooi, dat door de machtige generaal met grote aandacht werd aangehoord.

„Dus die oude man is een goeie vriend van je?" vroeg hij.

„Jawel, hoogedelgeboren heer!" antwoordde de knaap. „Maar hij is onschuldig! Het was mijn boodschappenmand en ik weet heel zeker wie die pistolen erin gestopt hebben! Ik kan ze aanwijzen! ..."

De generaal liet onmiddellijk een van zijn hogere politiemannen halen en deze ging er onverwijld op uit om de naamlijst der gevangenen na te zien. Even later keerde hij terug met de mededeling dat het verhaal van Woeng Foe klopte en de oude Ko Lang de volgende morgen door een vuurpeloton ter dood zou worden gebracht.

„Zo, jongeman," zei de opperbevelhebber, „als je op eniger-

lei manier de onschuld van je oude vriend kunt aantonen, zal ik hem vrijlaten! We zullen beginnen met de voltrekking van het vonnis vijf dagen uit te stellen! Maar lukt het je niet de twee bandieten, die je niet eens bij name kent, aan te wijzen, dan zal je vriend Ko Lang alsnog het leven erbij inschieten."

De kleine Woeng Foe putte zich uit in dankbetuigingen en rende zo hard hij kon de poort uit.

Hoewel het leven van Ko Lang nu niet ogenblikkelijk gevaar liep, was het toch wel duidelijk welk een schier onuitvoerbare taak de jongen op zich had genomen. Hij moest niet alleen de twee straatrovers terug zien te vinden, maar ook hun schuld bewijzen. Twee dingen die welhaast onmogelijk schenen in een stad als Ling Poe. Maar door angst gedreven, en nog meer door zijn grote genegenheid voor Ko Lang, beraamde de jongen een gevaarlijk plan dat bij eventueel mislukken ook hem weleens het leven zou kunnen kosten.

Hij ging die dag en de dagen daarop herhaalde malen naar het eind van de Schoenmakersstraat, waar hij de twee schurken ontmoet had.

Pas tegen de avond van de vierde dag, toen hij reeds alle hoop had opgegeven, zag hij het tweetal bij een broodjeswinkel rondscharrelen. Ogenblikkelijk rende hij erheen en bemerkte dat de bandieten ook voor hém grote belangstelling hadden. Ze waren niet op de hoogte met Ko Langs gevangenneming. De stad was zo groot en er werden elke dag opnieuw arrestanten voor het vuurpeloton gebracht. Voor hen ging het er maar om hun automatische pistolen terug te krijgen. Ze wilden de stad zo spoedig mogelijk ontvluchten en elders hun boevenstreken voortzetten, maar zonder wapens konden ze weinig uitrichten. En daarom kwam het onverwacht opduiken van Woeng Foe hun buitengewoon gelegen...

„Het gaat over de pistolen!" fluisterde de jongen alsof hij bang was dat de hele stad hem horen zou. „Ik heb ze in m'n boodschappenmand gevonden en ik begreep dat jullie ze erin gestopt hadden! Hoeveel is het jullie waard als ik zorg dat je ze terugkrijgt?"

„Zeg maar hoeveel je ervoor moet hebben!" zei Chen Sha.

„Drie goudstukken!" meende Woeng Foe.

„Veel te veel!" gromde Lao Feng.

Na veel loven en bieden kwamen ze tenslotte overeen, dat ze tegen vergoeding van twee goudstukken hun vuurwapens zouden terugkrijgen. Op het voorstel van de rovers hun direct de plek te wijzen waar de pistolen verborgen waren, ging Woeng Foe echter niet in. Hij wilde wachten totdat het donker was en niemand hen kon zien. Een regeling waarbij de boeven zich noodgedwongen moesten neerleggen...

Laat in de avond sloop het drietal onder aanvoering van Woeng Foe de stadspoort uit op weg naar de rivieroever, waar ze verscholen achter een bamboebosje de zaken verder konden afdoen.

Na op de grond te zijn neergestreken haalde de jongen een pakje vanonder zijn kleren te voorschijn, maakte het los en toonde de twee automatische pistolen.

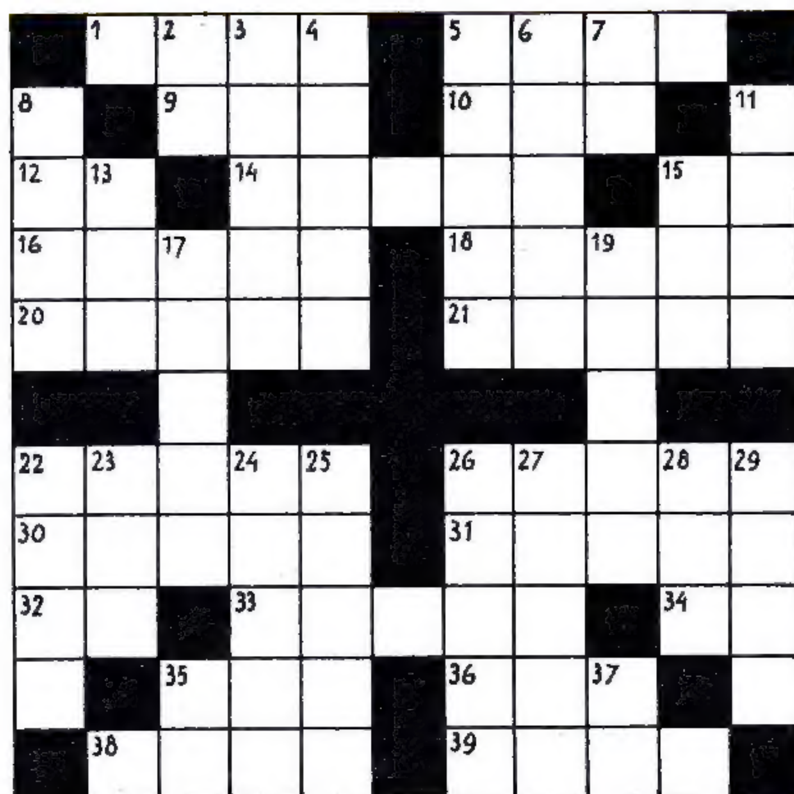
„En nu eerst betalen!" zei Woeng.

„Betalen?" snauwde Lao Feng. „Wees blij dat we je nog niet de hersens ingeslagen hebben! Hier, pak aan!"

Met één klap sloeg hij de jongen tegen de grond. Doch toen hij zich omkeerde om weg te gaan, stond daar, als uit de grond verrezen, generaal H'soe Tao met vijf man van zijn lijfgarde.

„Pak mee die twee kerels!" was zijn commando. „Ikzelf zal erbij tegenwoordig zijn, als die laffe schurken morgenochtend voor het vuurpeloton staan! Stel Ko Lang in vrijheid en geef hem twintig geldstukken voor de schrik! En deze kleine jongen mag je er vijftig geven, want zijn plannetje was schitterend en hij heeft groot gevaar gelopen om zijn vriend te redden."

KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:
1 Zangvogeltje
5 Uurwerk
9 Wagen
10 Uitroep van benauwdheid
12 Voegwoord
14 Draad om te naaien
15 Jongensnaam
16 Ketting, ook: boei
18 Straatklinker
20 Staak met voetsteun om op te lopen
21 Tegenovergestelde van: heen
22 Krachtig
26 Tweewielig boerenrijtuigje
30 Onderkussen
31 Iets krijgen met de bedoeling het later weer terug te geven
32 Reeds
33 Zitplaats op fiets of paard
34 Lidwoord
35 Niet raak
36 Tijdsduur van zestig minuten
38 Heel warm
39 Trots

Verticaal:
2 Persoonlijk voornaamwoord
3 Hoornachtig deel van de vinger
4 Dagblad
5 Bevel aan een hond om stil te zijn
6 Voorjaar
7 Voegwoord
8 Boze vrouw in sprookjes
11 Ademhalingsorgaan
13 Visgereedschap
15 Biljartstok
17 Platte, vierkante steen
19 Iets uit een nalatenschap krijgen
22 Naaldboom
23 Ogenblikje
24 Twist
25 Schildersgereedschap
26 Gleuf, groef
27 Andere vorm van: jullie
28 Gezworen belofte
29 Heel vlug
35 Persoonlijk voornaamwoord
37 Tweede muzieknoot

VERBORGEN VAARTUIGEN

In elk van de vier onderstaande zinnen is de naam van een vaartuig verborgen.

1 Het kleine kind nam een hap rauw gehakt.
2 Weet je, dat in Afrika nog primitieve dwergstammen leven?
3 Ik geloof, dat de linkerschoen ergens knelt.
4 Veel kunstschatten werden in de oorlog geroofd.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzel

	P	O	R	T	I	E	R	
A			A	R		I		B
D	E	L	T	A		K		A
E				P		E	E	N
L	O	O	D		S	L	I	K
A	A	P		R				I
A		Z		A	A	R	D	E
R		E		A	L			R
	S	T	A	T	I	O	N	

Wie weet het?
1/a, 2/c, 3/c, 4/b, 5/b, 6/a

Dubbelwoorden
1 KAS is een geldbergplaats, maar ook een met glas overdekt stuk grond, waar planten gekweekt worden.
2 LIJST is de rand om een schilderij, maar ook een papier met een rij namen of getallen.
3 GOED is een bijvoeglijk naamwoord, maar ook betekent het: kleding.
4 LOODS is een soort schuur, maar ook iemand die een schip in de haven loodst.
5 SCHAAR is een knipinstrument, maar ook een troep mensen.
6 WALS is een dans, maar ook een rol om iets te pletten.

IE-puzzel

I *E* D E R
N *I* *E* T S
S T *I* *E* R
R U Z *I* *E*

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

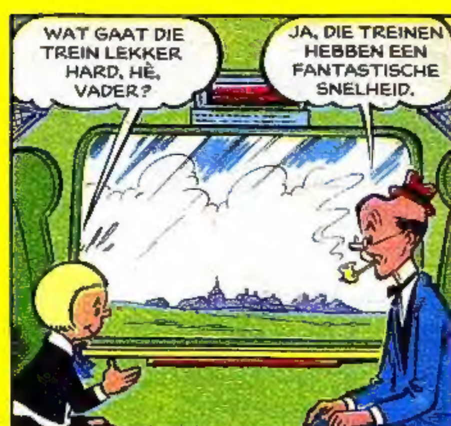

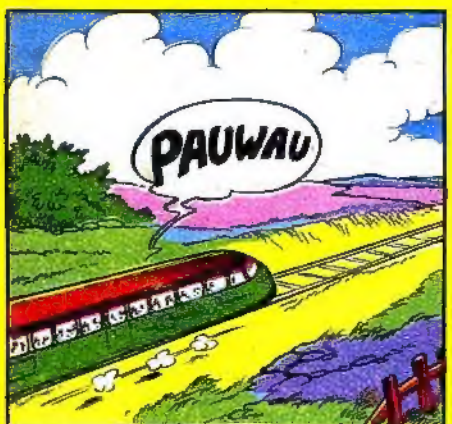

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.